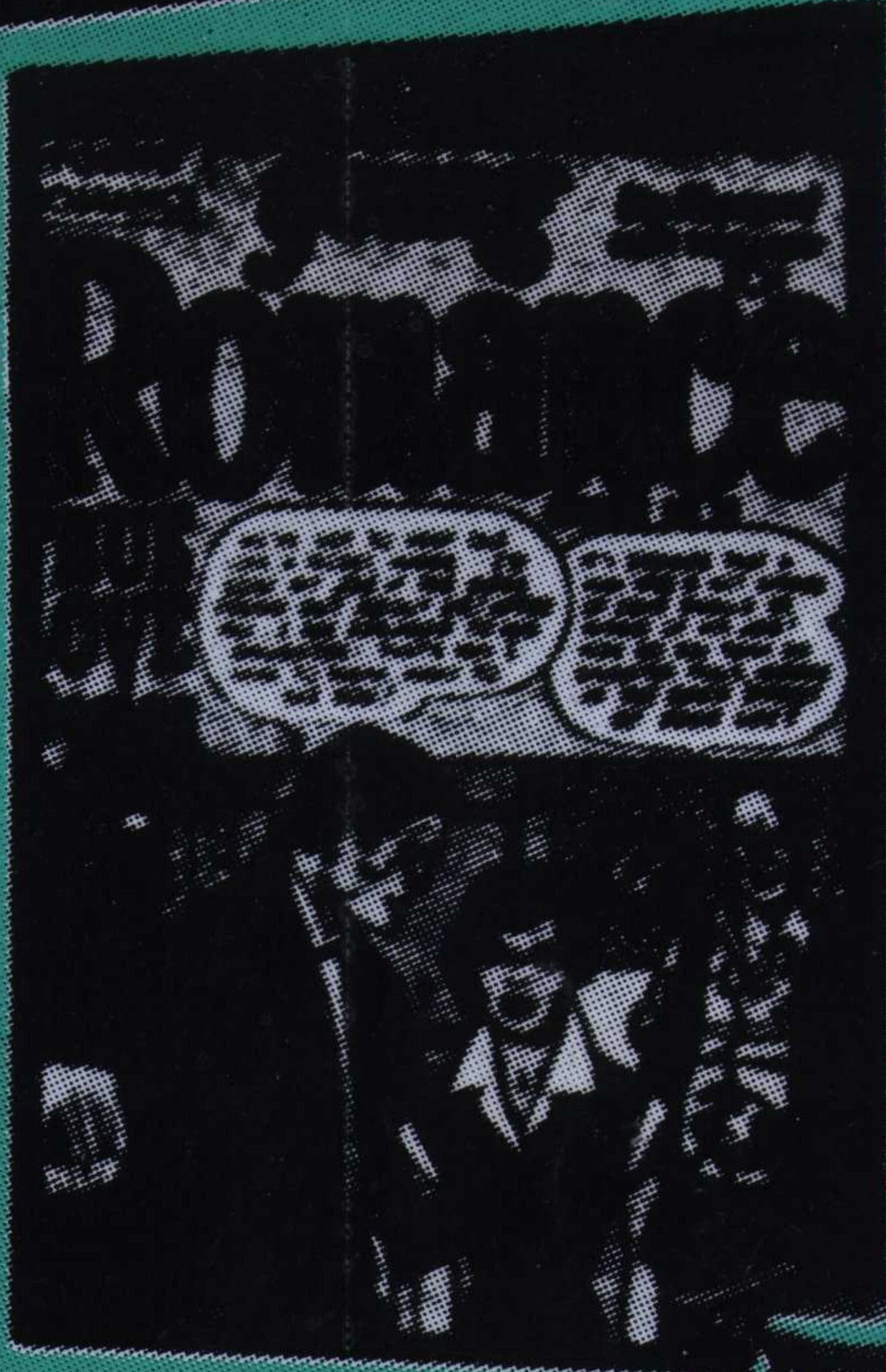

OA.
ZWARTE VROUWEN
ONDER APARTHEID
HONGERSTAKING
NAVO

EXTRA BIJLAGE
DE RADIKALE
ANTI-SHELL KRANT

DAILY 843
885 3 PM

POP

DE ZWARTE

30-3-89
nr 123
F2,50

kolofon

De Zwarte wordt eens in de twee weken gemaakt op dinsdag en woensdag. Kopy kan je sturen naar postbus 10233 in Den Haag. Als je zelf een stuk typt doe dat dan op een kolombreedte van 7,3 cm. Kopy moet uiterlijk binnen zijn op de dinsdagochtend dat de Zwarte gemaakt wordt. De mensen die De Zwarte samenstellen zijn op betreffende dinsdag en woensdag te bereiken via telefoonnummer 070-892098.

voor een wisselende prijs (afhankelijk van de dikte) is de Zwarte te koop op de volgende verkooppunten: Delft: wereldwinkel/kraakkroeg, R'dam: van gennep/krities boekwerk/kraakkroeg, Dordrecht: botte bijl, Nijmegen: de klinker/de oude mol, Den Haag: de rode hond/ruward/brullend breekijzer/koffiehuis blau, Weert: kollektieve boekhandel, Arnhem: infokafee, Eindhoven: vredeswinkel, Venlo: infocentrum/ea. Den Bosch: den duvel/ea. Maastricht: de tribune/ea. Utrecht: de rooie rat/aku/daar/ea. Wageningen: de uitbuyt/ea. Groningen: 689/vredeswinkel/ea. A'dam: fort van sjakoo/slagerzicht/athenaeum/kraakkroegen, Leiden: manifest/wereldwinkel, Alkmaar: portaal, Haarlem: agora/athenaeum/ea. verder nog op een aantal punten in Duitsland, België en Frankrijk.

inhoud

2. Dit
3. Verklaringen
6. Kinderen
7. Krakend Utrecht
8. Aids
10. Zwarte vrouw zijn onder apartheid
14. El Salvador
17. Dag van het land
18. Hongerstaking
22. Navo

ABONNEMENTEN

Een abonnement op De Zwarte (400 pagina's ong. 10 Zwartes) kost Hfl.25,- zowel voor postabo's als voor abo's die we zelf bezorgen. Instellingen betalen dubbel tarief. Politieke gevangenen krijgen De Zwarte gratis. Betalen doe je vooraf, kontant bij je bezorger* of op giro 3442401 t.n.v. De Zwarte in Leiden.

WANBETALER* S WORDEN GEROYEERD.

Vannacht heeft het revolutionair kommando Marinus van der Lubbe zijn/haar ongenoegen geuit over het houden van een anti-terroristenkongres in de Stadsgehoorzaal in Leiden. Met verf heeft het kommando zijn/haar solidariteit betoond met de volkeren van Palestina, Eire, Euskadi, Koerdistan, Midden-Amerika, Azania en met de Aborigines, Maori en alle andere onderdrukte (inheemse) volkeren in de eerste tot en met de vijfde wereld. Het kommando strijdt voor een maatschappij zonder HEERSERS, een maatschappij zonder elite-wetenschappers die kongressen houden, samen met staatsterroristen, over het zogenaamde vraagstuk van "terrorisme". Deze staatsterroristen zijn onder andere afkomstig uit de VS, Israël en Nederland (Korthals Altes). Het is duidelijk dat het zogenaamde terrorisme het logische en rechtvaardige verzet is van het volk tegen staatsterrorisme, kapitalisme, racisme, sexismen en imperialisme. De EG wil straks (1992) alle vluchtelingen buitenhouden, een politiek die nu al per land wordt ingevoerd. Verder wil de EG alle migranten kriminaliseren, alle protestbewegingen via artikel 140 (nederland) of 129-a (BRD) enz. onmogelijk maken en iedereen dwingen tot het dragen van een Ausweis, dit alles in het kader van de zogenaamde eenheid van Europa. De eenheid van de repressie zullen ze bedoelen. Het kommando Marinus van der Lubbe zal dit, gesteund als zij zich weet door de volkeren van Europa, trachten te voorkomen. En hij/zij niet alleen! Het kommando ondersteunt de eis van de hongerstakingende RAF-gevangenen tot samenplaatsing van alle politieke gevangenen: een einde aan de isolatieterreur!

Revolutionair kommando Marinus van der Lubbe
Strijden tegen fascisme, toen en nu!

Haags benzinstation beschadigd uit protest tegen beleid gemeente

Van onze verslaggever

DEN HAAG — De benzinepompen van Shell op een terrein van de Haagse plantsoendienst zijn in de nacht van dinsdag op woensdag door actievoerders beschadigd. De actiegroep „Shell in de knel” heeft de vernielingen opgeëist. Zij wil daarmee protesteren tegen de banden die de gemeente Den Haag onderhoudt met Shell en de activiteiten van dit olieconcern in Zuid-Afrika.

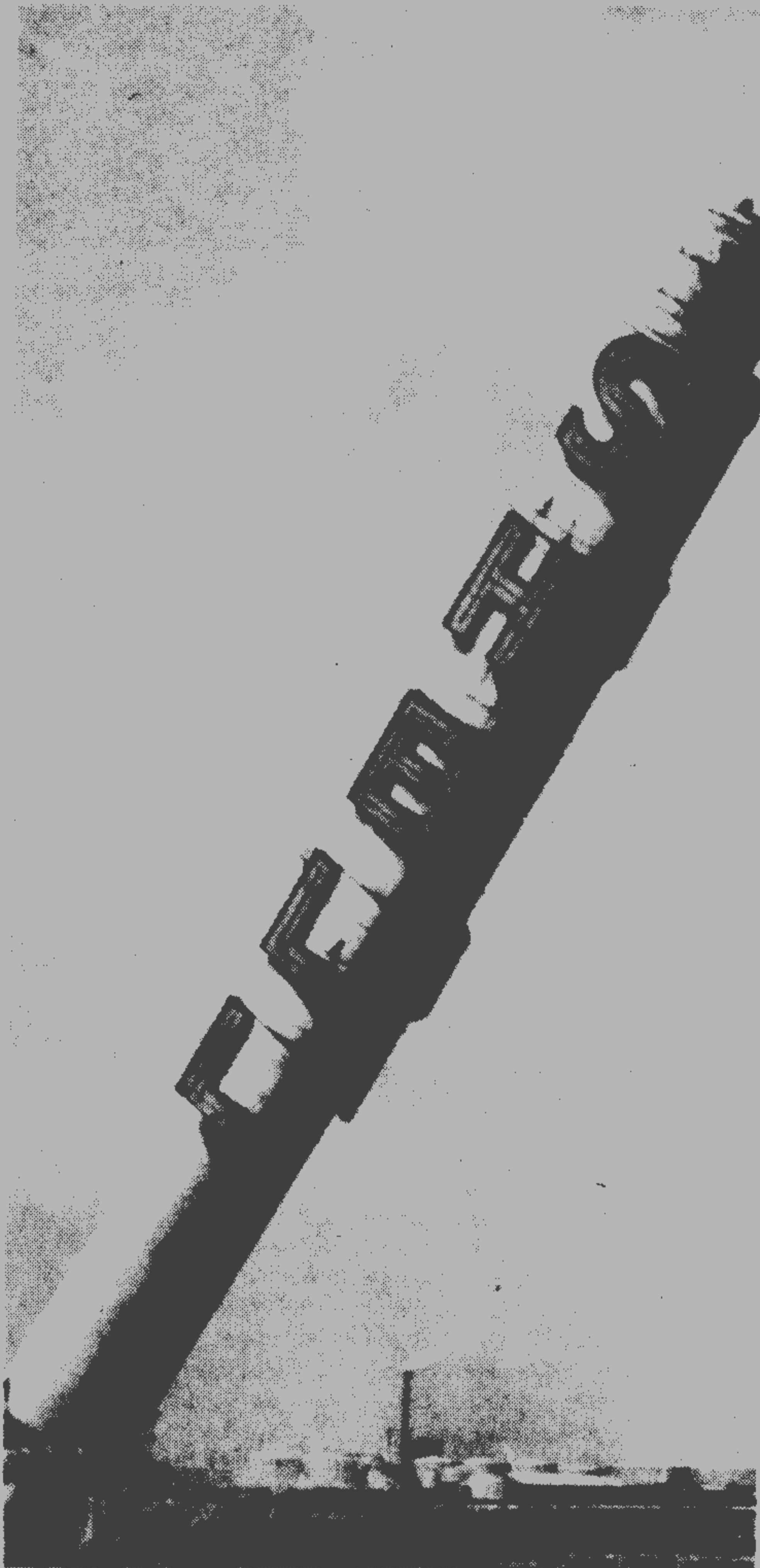
De slangen van de pompen op het terrein in het Haagse Zuiderpark zijn doorgesneden en er is verf gegooid in de peilputten van de ondergrondse brandstofreservoirs. Op een garage is de leus „Verbreek contacten met Shell” gekalkt. Volgens een woordvoerder van de gemeente „valt de schade mee”.

De actiegroep stelt in een pamflet dat het anti-apartheidsbeleid van Den Haag schamel is en niet serieus valt te nemen. Het beleid wordt volgens de actievoerders gekenmerkt door gebrek aan interesse en het vooruitschuiven van beslissingen.

Het college van B en W moet binnenkort een besluit nemen over het voorstel tot het voeren van een gemeentelijk „ontmoedigingsbeleid” ten aanzien van bedrijven die economische banden met Zuid-Afrika onderhouden.

MINISTER VAN DEN BROEK IS EEN BETREURENSWAARDIG INCIDENT!

Vannacht hebben wij vernielingen aangericht aan het CDA-kantoor te Amsterdam. Het is vaak moeilijk om voor gevoelens van machteloosheid een uitweg te vinden. Wij zijn echt wel wat gewend van onze regering. Toch werden wij wederom geschokt door de bouste stellingname van minister Van den Broek: binnen twee uur na het bekend worden van de dood van Cornel Lagrouw wist hij zijn politieke geloofsgenoten in El Salvador vrij te pleiten van schuld. Wij konkluderen wederom dat hij een handlanger is van een regiem

ANTI-SHELL VERKLARING

Vandaag, 16 maart om 20.00 uur, hebben wij in het I.A.C.-gebouw een bijeenkomst van het K.I.v.I., Afdeling Jonge Leden, verstoort. De avond, onder het motto "Carrière en salarisontwikkeling", werd mede georganiseerd door Shell, met een hoge Shell-funktionaris als spreker. Aangezien Shell nog steeds meewerkt aan het instandhouden van het apartheidssysteem in Zuid-Afrika, menen wij te moeten verhinderen, dat Shell zijn macht en invloed als multinational verder vergroot en hierbij over de lijken van duizenden zwarte en gekleurde mensen in Zuid-Afrika grof geld verdient. Voor ons staat vast: Shell moet weg uit Zuid-Afrika en wij zullen ons tegen Shell blijven verzetten. ANY TIME, ANY PLACE!
TOT SNEL, WEG MET SHELL!!!!
Kommittee "Carrière in apartheid?; Vergeet het maar!!

waar al jaren mensenrechten geschonden worden en waar reeds 70.000 mensen een gewelddadige dood vonden.

De steun van het CDA hier aan het regiem dáár is een klap in het gezicht van vele Salvadorianen en Nederlanders die graag op een intégere manier met andere mensen omgaan. Daarom hebben wij het CDA-kantoor als doelwit gekozen van onze aktie.

ANTI-SHELL VERKLARING

In de nacht van 22 op 23 maart hebben wij twee garagebedrijven in Venlo aangepakt; - van de Ven en van de Hombergh. Bij van de Ven zijn de pompen en tanks gesaboteerd en bij Hombergh zijn een aantal ruiten deruit gegaan.

Van de Ven is eigenaar van het Shell-station aan de Eindhovenseweg in Blerick. Dit tankstation is nog geen half jaar oud, dus gebouwd toen de anti-Shell akties aan de orde van de dag waren. Van de Ven koos daarmee bewust voor het risico, maar ook voor een politieke opstelling, die wij niet kunnen tolereren. Van de Ven heeft zelf ook nog "witte pompen" staan bij hun garage, de benzine hiervoor wordt geleverd door O.Z.N., een volle dochter van Shell. Van de Hombergh exploiteert 2 Shell-stations aan de Krefeldseweg in Venlo, waar in het verleden vaker akties zijn uitgevoerd. Van de Hombergh levert ook wagens aan het lokale politie-apparaat, een verhouding die versterkt wordt doordat het lokale politie-apparaat tankt bij de Shell-stations van Hombergh. Raar hoe alles toch in mekaar overloopt, zelfs in het klein. We verleggen strijd hiermee direkt naar de bedrijven die de contracten aangaan met Shell, en Shell zodoende steunen, i.p.v. te boycotten en te isoleren. Een alternatief is niet mogelijk, keuzes moeten gemaakt worden.

- wij eisen dat de twee bedrijven dat ze zich publiekelijk uiten over hun houding tov Shell
- Wij eisen dat ze hun kontrakten opzeggen met Shell, zonder voorwaarden

Dat van de Hombergh twee Shell-pompen heeft weggehaald is niet genoeg. Praten heeft geen zin mee, daden zijn het enige wat telt op dit moment.

AUTONOME GROEP

ONTRUIMING BRUMMEN

Hier volgt een verslag van de ontruiming van het gekraakte boerderijtje te Brummen, Eerbeekseweg 16

Dinsdag 21 maart is het boerderijtje te Brummen ontruimd. Het pand werd op 6 februari gekraakt. Na het kort geding kwam het vonnis: ontruiming binnen 24 uur. Het pand moest ontruimd worden omdat het pand verhuurd zou worden als vakantie huisje en omdat de AMEV (eigenaar) het pand wilde verkopen en het land er omheen wilde verpachten. Volgens ons (de 3 ex bewoners) is dit onzin. Het pand was absoluut niet ingericht als vakantie cq. jacht huisje (het zou per 1 december verhuurd zijn voor f750 per maand aan een ex-AMEV "medewerker".) Het waternet was incompleet, de stroom was afgesloten, er stond geen plee en de beerput stond op instorten. Grote gore zoi binnen etc. etc.. Bovendien was de bestemming agrarisch wonen en dus nix vakantie huisje. De prijs die de AMEV voor het verpauperde pand vraagt is ook te hoog (f100.000!!! was eerst f50,000) en bovendien moet je de 6 hectare grond eromheen voor 30-35 jaar erbij pachten (erfpacht) voor een belachelijk hoge prijs; f1500 per jaar! Niemand wil het dus onder deze voorwaarden kopen en de AMEV is niet van plan deze te wijzigen.

Het pand mag een jaar lang niet meer gekraakt worden zegt het vonnis. Woensdag 15 maart kwam de deurwaarder met het exploit; het pand moest binnen 24 uur ontruimd worden en dus zou die dinsdag 21 maart om 9.00 uur 's ochtends langskomen met de sterke

arm. Aardig hè, die deurwaarder verteld effe wanneer ze precies komen ontruimen. Hadden wij tenminste tijd om ons voor te bereiden..... Dinsdagochtend 9.00 uur kwam hij dus, samen met een wout. Nadat er gesommeerd werd en wij te kennen gaven er niet zomaar uit te gaan ging ie weer om versterking te halen. Inmiddels was het pand redelijk stevig gebarricadeerd door ons en we hadden mensen uit verschillende steden opgetrommeld, Arnhem, Wageningen en er waren zelfs mensen speciaal uit Groningen gekomen; hartstikke bedankt nog!!

Toen de politie eraan kwam met 4 busjes en 2 auto's (+ 20 wouten en 3 honden) zaten we al binnen en was alles afgebarricadeerd. Na 10 minuten begon de politie het grote raam in de woonkamer in te slaan. De mensen die buiten het pand waren werden door de politie zo ver verwijderd dat ze niets van de mensen binnen meer konden zien/vernemen. Er zaten zo'n 20 aktievoerders in het pand. Toen de politie door had dat de barrikade achter het raam toch te stevig was en die emmers water die ze er doorheen kregen ook niet zo fijn vonden haalden ze er een trekker bij die door middel van een balk de barrikade naar binnen begon te rammen, wat een nogal linke situatie veroorzaakte doordat er balken in de tochal kleine woonkamer (3x4 meter) met 20 mensen vielen.

De stemming binnen was goed en er werd flink geschreeuwd, gejoeld en met water naar de agenten door de barrikades gekeild. We hadden in principe afgesproken geen lijfelijk

geweld te gebruiken vanwege het dorp en de situatie (achteraf op het platte land). Na 3 kwartier waren ze eindelijk door de barrikades heen. Blijkbaar had dit en de emmers water hen zo gefrusteerd dat ze gelijk maar met de korte wapenstok begonnen te rammen. Zelfs nadat we zeiden "we gaan al" gingen ze door met meppen. Toen iedereen in paniek naar buiten vluchtte, leverde dat een chaos op, door de kleine deuropening die er was. Buiten kreeg iedereen nog eens een trap en een klap na en werden de honden op ons losgelaten: resultaat was 3 mensen met hondebeten (die later naar de dokter moesten) en 1 met een opgezwollen hand omdat er een wout zo lief was met een balk op zijn hand te slaan, verder hadden mensen overal striemen en builen. Gezien onze geweldloze opstelling dus een waanzinnig grof optreden dat nergens op sloeg en dan vinden ze het nog gek ook dat krakers af en toe geweld gebruiken!!!!!! Gezien dit alles zijn we een klachten procedure begonnen tegen de politie en hebben we de pers benaderd. Deze wisten niet eens dat er een ontruiming was geweest! De ontruiming was dus expres "stil" gehouden! Zie voor verdere info de kranten stukken. We gaan hier werk van maken en bovendien denk ik dat de volgende ontruiming hier niet meer zo geweldloos zal verlopen!

Groeten krakers uit Brummen
tel. 05756-4721

RENE NIET IN NIEUWE HECHTENIS

Op dinsdagmiddag 28-3'89 vond in Amsterdam het vervolg plaats op het hoger beroep in de zaak tegen René, verdacht van een serie brandstichtingen die onder meer door de RARA zijn geclaimd. Op 3 januari j.l. werd de huiszoeking in de woning van René onrechtmatig verklaard, omdat de rechter-commissaris bijna niet aanwezig was geweest en dus geen feitelijke leiding had kunnen geven. Daarmee verviel het 'bewijs' tegen René in alle zaken, behalve de laatste, de poging tot brandstichting bij paspoortfabrikant Elba in Schiedam. Zoals te verwachten was probeerde het Openbaar Ministerie de beslissing van het Hof over de onrechtmatige huiszoeking alsnog ongedaan te krijgen: de rechter-commissaris had een nieuw proces-verbaal geproduceerd, waaruit moest blijken dat-ie toch echt wel leiding had gegeven. Het Hof ging hier echter niet op in, zodat ook de door het OM verlangde hernieuwde hechtenis van de baan was.

Verder was er tijdens de zitting nog aan de orde of de pompbediende, die René uit een fotoboek had aangewezen als iemand die bij hem 3 jerrycans had gekocht van hetzelfde type als bij Elba gebruikt was, gehoord moest worden. De pompbediende was bang en wilde anoniem blijven, maar daarmee daalde de bewijswaarde van zijn verklaring. Een recente uitspraak van de Europese Commissie heeft Nederland teruggedrukt wat betreft het gebruik van anonieme getuige als enige of voornaamste bewijs. De procureur-generaal eiste in zijn aanvullend pleidooi toch weer 6 jaar voor alle zaken op grond van overeenkomstige werkwijze, en 3 jaar indien alleen de poging bij Elba bewezen wordt geacht. Het ligt in de lijn der verwachting dat het vonnis overeenkomstig het voorarrest (9 maanden) zal uitvallen, zodat er geen dure rekeningen meer vereffend moeten worden. Uitspraak 11 april, precies één na de huiszoekingen, om 13.30 uur.

KRAAK ARNHEM 16-3'89

Op maandag 13 maart kraakte een aantal mensen de boerderij gelegen aan de A*damseweg 230. Het pand wat ongeveer 3 weken leeg stond is van de Stichting 't Gelders Landschap, die het boerderijtje wilde slopen t.b.v. zogenaamd landschappelijk herstel via het aanplanten van bomen. Wij wilden het tegen sloop behouden en er op ekologiese wijze ons eigen voedsel gaan verbouwen. OP dezelfde middag kwamen er twee mensen van de stichting langs, de rentmeester en de districtsbeheerder, die ons kwamen vertellen dat de sloopaanvraag was ingetrokken. Ze vroegen of we het pand wilden verlaten zodat zij weer verder konden gaan met het onderzoek naar de staat van het pand. Dinsdag was er nog een gesprek met de rentmeester, dat zoals verwacht niets opleverde en hebben we besloten de volgende dag te vertrekken en ons geluk elders te beproeven.

groetjes bewonersgroep
"Chillicothe"
ps De Stichting zal er wel een yuppiekeet van maken

ALLES DRAAIT OM GELD

Deze week houdt de Interamerican Development Bank (IDB) haar dertigste jaarvergadering in de RAI. (zie over de bank het kadertje hiernaast.)

Eén van de onderwerpen waarover gepraat zal gaan worden is de verstrekking van een lening voor de aanleg van het laatste traject van een autoweg. Deze gaat dwars door het zuid-westelijke gedeelte van het Amazonewoud.

Het eerste gedeelte is al sinds enkele jaren af en had voor de bewoners van deze gebieden en voor het milieu rampzalige gevolgen. De indiaanse bevolking werd weggejaagd of als ze niet wilden wijken op vaak beestachtige manier vermoord door het regeringsleger of door doodseskaders. Nadat het gebied ontsloten was nam de commerciële houthandel een grote vlucht. Op een breedte van honderd(en) kilometers aan weerszijde van de weg werden 'waardevolle' bomen gekapt en naar Japan, West-Europa of de VS geëxporteerd. Naast de commerciële houthandel zorgde ook de vleesindustrie voor het verdwijnen van enorme stukken woud. Deze werden platgebrand, waarna het als weidegrond in gebruik werd genomen. Hierop kon het vee grazen totdat het als hamburgervulling in bv de MacDonalds terecht kwamen. De grond putte al snel uit zodat er weer nieuw bos platgebrand moest worden. Dit proces gaat tot aan de dag van vandaag nog steeds door in het Amazonegebied. Aan alle kanten worden er jaarlijks tienduizenden vierkante kilometers oerwoud afgebrand. Alleen in 1987 werden in het Braziliaanse oerwoud 170 000 branden geteld die allemaal gesticht zijn. De gevolgen van deze gebeurtenissen blijven niet tot regio beperkt. Het broeikas effect dat vooral het gevolg is van het verbranden van fossiele brandstoffen wordt meetbaar vergroot door deze bosbranden. De vrijkomende gassen tasten de ozonlaag aan. Dat heeft direkt tot gevolg dat de ozonlaag nog dunner wordt en dat voor ieder de kansen op huidkanker groter worden. Klimaatveran-

deringen en aantasting van de ozonlaag zijn gevolgen die we hier direkt waar zullen nemen.

Een projekt met net zo desastreuze gevolgen voor mens en milieu is in Oost-Brazilië gestart. Hier worden onder meer 15 hoogovens neergezet die allemaal op houtskool gesookt moeten worden die weer afkomstig is uit het oerwoud! Het industriële gebied dat nu verrijst is tot stand gekomen met behulp van samenwerkingsverbanden van Braziliaanse staatsbedrijven met Europese, Japanse en VS-Amerikaanse bedrijven. Terwijl buitenlandse ondernemingen in dit gebied investeren omdat de winstmarge groot is, is Brazilië haast gedwongen dat soort zelfvernietigende maatregelen te nemen. Na tig jaar diktatuur en corruptie (die ook nu nog niet gestopt is) is het land door de schulden die eerder ontstaan zijn in de wurg-greep van de internationale banken. Om niet geheel failliet te gaan moest het aan de uitverkoop van de eigen bezittingen beginnen of de meest absurde beslissingen nemen zoals het stoken van hoogovens met houtskool! Een belangrijke rol in dit geheel, vooral in de speculatie met schulden, spelen de ABN en de NMB.

De vernietiging van het oerwoud moet stoppen!

De inheemse volken moeten zelf over hun toekomst kunnen beslissen!

Het is immoreel om de bevolking van een land na jaren diktatuur op te zadelen met de erfenis uit deze periode.

OPROEP

Er is een groep vrouwen bezig een vrouwenblok te organiseren tegelijkertijd met de Shell-blokkade op 20 en 21 april.

Dit is een zelfstandig initiatief, dwz. geheel losstaand van de organisatie en de werkgroepen e.d.. Dit omdat vrouwen niet langer mee willen doen met organisaties die "seks-neutrale", meestal mannelijke analyses maken.

De vrouwen, die inmiddels al enkele malen zowel regionaal als landelijk hebben vergaderd, willen met dit blok niet alleen de eis 'Shell uit Zuid-Afrika' ondersteunen, maar Shell als voorbeeld-dader van het heersende, onderdrukkende en uitbuitende systeem aan de kaak stellen. Net als iedere andere multinational misbruikt Shell wereldwijd mensen, zwarte en wit, vrouw en man. Ook al is het verschil tussen uitbuiting door multi-nationals in de derde wereld en het westen duidelijk, vrouwen worden zowel hier als daar per definitie dubbel zo hard uitgebuit en monddood gemaakt. Het vrouwenblok is er voor alle vrouwen die samen duidelijk willen maken :

- wat uitbuiting speciaal voor vrouwen wereldwijd betekent,
- hoe onderdrukkend "seks-neutrale" analyses kunnen zijn voor vrouwen,
- dat seksisme ook binnen de linkse beweging bestaat,

en dit alles vanuit een anti-patriarchale visie.

De volgende landelijke vergadering is op 2 april, 12.30 uur in de AKU, Voorstraat 71, Utrecht.

Tot dan!

INTERAMERIKAANSE ONTWIKKELINGSBANK

De Interamerican Development Bank (IDB) is een niet-partikuliere bank. Ze is dertig jaar geleden door de VS en 19 Latijns-Amerikaanse landen opgericht. Ze staat onder auspiciën van de Organisatie van Amerikaanse Staten en heeft officieel de doelstelling om partikuliere en publieke projecten in Latijns Amerika te stimuleren. Dit geschiedt in een nauw omlijnd kader. Het gaat meestal om projecten onder de één miljard dollar. Na het afdanken van de generaals in Zuid-Amerika probeert zij haar imago te veranderen. Dit door een wat menslievender en milieuvriendelijker jasje aan te trekken.

KADERTJE

KINDEREN

Een onderwerp waar nog steeds een taboe op rust, ondanks dat we ooit zelf kind zijn geweest en kinderen nog steeds deel uitmaken van onze samenleving. Wel is het de laatste jaren tot ons doorgedrongen dat een gezins-situatie verre van ideaal is om kinderen in op te laten groeien. Dat wij dit zijn gaan doorzien komt o.a. door onze analyse wat betreft het patriarchaat.

Patriarchaat wil zeggen: rechts-regeldat de kinderen behoren tot de stam van de vader en dat deze het gezag over hen heeft.

In onze samenleving geldt deze regel jammer genoeg ook voor vrouwen. Logisch dat wij ingezien hebben dat deze regel puur onderdrukkend is en het tijd wordt dat we onze eigen regels gaan vormen.

De situatie waarin een kind op-groeit bepaalt hoe zij/hij zich kan handhaven in deze maatschap-pij. Opvoeders zijn daar een be-langrijke faktor in. Zij kunnen een kind maken en breken. Opvoe-ders zijn niet de schuld van neuroses en ontwikkelingsstoor-nissen van kinderen, maar kunnen wel de oorzaak zijn. Daarom is het noodzakelijk dat wij voldoende kennis hebben over het kinder-lijk beleven en voldoende mogelijk-heden moeten hebben om kinderen op te voeden. Daarvoor moet je weten hoe we zelf zo geworden zijn als nu en hoe de maatschap-pij in elkaar zit, daarom zijn onze discussies van essentieel be-lang. Begrijpen hoe en waarom de maatschappijstructuur op deze wijze tot stand is gekomen.

Alleen dan kunnen we onze kinde-ren andere normen en waarden meegeven dan welke wij hebben meegekregen. Daarom schrijf ik ook dat we geen schuld hebben aan de neuroses van kinderen, maar wel de oorzaak kunnen zijn. Toekomstdromen, fantasiën, ang-sten, beelden die we niet kun-nen plaatsen kunnen duidelijker worden vanuit de kennis wat betreft kinderen. Wie zich interes-seert voor zichzelf, zal ook het leven van een kind beter begrijpen. De kindertijd is niet zonder zor-gen, alleen kun je als volwas-sene nooit meer begrijpen hoe je gevoelens gevormd zijn in je kindertijd. De eerste levensjaren zijn als een droom en wanneer onze kinderen deze tijd voor ons laten herleven zijn we vreemden en is die tijd ons onbekend.

Dit zijn "magische" jaren. Gelei-delijk wordt het kind zich bewust, van de wereld en kan het haar/zijn waarnemingen en konklusies losmaken van de verdraaiingen van een primitieve gedachtengang. Meestal gaan we op onze intuïtie af om kleine kinderen te begrijpen. Vooral moeders voelen kinderen goed aan, mede door het feit dat moeders hun kinderen al 9 maan-den langer kennen dan de andere opvoedersters.

In onze patriarchale opvoeding is de moeder altijd de hoofdper-soon geweest in het zorgen voor kinderen. De vader maakte wel onderdeel uit van van het leven van kinderen, hij zorgde ervoor dat het gezin te vreten had, of in een gunstige situatie speelde hij ook wel met de kinderen. Bij konfliktsituaties mocht hij ook als bestraffende vinger optreden,

Maar was verder minimaal verantwoordelijk voor het kind.

Ik vind dan ook dat iedereen op zijn of haar manier betrokken moet zijn bij kinderen. In ons

leven is niet alleen de moeder verantwoordelijk voor haar kinde-ren, maar zijn er godzijdank nog meer mensen betrokken bij het wel en wee van kinderen. Toch zijn kinderen nog taboe. Het is nog steeds een individuele keuze van de moeder en de eventuele vader. Sommige mensen maken nog steeds de keuze dat zij niet willen om-gaan met kinderen. Deze keuze blijft te respekteren, blijft een luxe, maar is in strijd met poli-tieke keuzes die gemaakt worden.

Hoe zit het nu met het gemeen-schappelijk belang, als we nog geeneens de keuze kunnen maken gezamenlijk voor onze kinderen te zorgen. Iedereen zou in moeten zien dat vrouwenonderdrukking geen individueel probleem is. En dat iedere man door zijn opvoeding een onderdrukker is. Iedereen is er mee bezig dit verschil op te lossen. Ook vrouwen maken nog steeds fouten. Vrouwen vinden het ook nog steeds moeilijk om voor zichzelf te kiezen. Vaak zit-ten ze te mopperen op hun vriend-je, maar zodra het weer beter gaat gaan ze toch maar weer met een gelukzalige glimlach naar het volgende konflikt.

Onze manieren van leven zijn voorbeelden welke je je kinderen mee kunt geven. Deze manier ver-tel je ook door aan mensen uit je omgeving, bv. mensen die wel in een gezinssituatie leven. Juist door m'n kind kom ik in aanra-king met vrouwen die in het ge-zinsleven gerold zijn. Ik vertel ze waarom ik gekozen heb voor een ander soort leven, wel een leven binnen de bestaande struk-turen. Ik laat ze m'n alternatie-ven zien. Alternatieven waar ik dikwijls ook niet tevreden mee ben. Ook ik laat me nog steeds onderdrukken. Probeer ook met ze te praten over opvoeden.

Zeg er wat van als een moeder tegen haar zoon zegt: "De meisjes mag je niet slaan hoor". Ik zeg dan dat hij niemand mag slaan. Mijn konklusie is zo'n beetje dat we allemaal hard bezig zijn met de normen en waarden van deze sameleving te veranderen. Maar dat we ons af moeten blijven vra-en of we echt zoveel aan het veranderen zijn. We moeten nog veel knokken tegen elkaars gedrag en zolang we daarmee bezig blij-ven duurt het wel erg lang om echt vooruit te komen.

maliesingel 32

HALLO, DIT GAAT ZOMAAR NIET.

Na een lange reeks processen besloot de Utrechtse rechtbank op 18-1-'89 dat het pand Maliesingel 32 vanaf 1 mei ontruimd kan worden.

Na ruim 4 jaar wonen worden 8 mensen op straat gezet. De krakersters hebben het onderste uit de kan gehaald om het pand te behouden, deze gerechtelijke uitspraak slaat al deze plannen aan diggelen: de bewonersters kunnen niet meer wonen op de manier die hun voor ogen staat. Van Bavel, de eigenaar, heeft verder geen plannen met het pand. Na de ontruiming blijft het gewoon leeg staan.

Veel krakersters en sympathisantes zijn al een lange tijd bezig met het voeren van acties uit solidariteit met de woongroep van Maliesingel 32. De komende ontruiming valt niet als een incident te zien. Jarenlang wordt er in de stad Utrecht gekozen voor het bouwen van luxe winkelcentra, hotels en kantoren, terwijl er geen betaalbare woonruimte beschikbaar is. En de 27.000 woningzoekenden maar wachten. Tegelijkertijd worden veel jongeren in hun bewegingsvrijheid beperkt, worden jongerencentra gesloten, enz.

Duidelijk is dat de belangen van de kantoorterroristen, woning-spekulanten en yuppies zwaarder wegen als b.v. de belangen van o.a. woningzoekenden. Veel mensen ondervinden dan ook dagelijks, wat het betekent om in deze "prettige" stad te wonen. Een stad waar een groep mensen na jaren wonen op straat gezet worden, zo'n stad vraagt gewoon om moeilijkheden. Het wordt dan ook tijd dat het imago van deze stad een flinke deuk oploopt.

Vanaf 1 mei kan de Maliesingel 32 ontruimd worden.

Gezien de opstelling van Van Bavel, zal dit waarschijnlijk de eerste week van mei gebeuren. Er zijn al veel plannen gemaakt wat er op deze ontruimingsdag allemaal gaat gebeuren, maar vaak gaat er op zo'n ontruiming toch nog het één en ander mis. Daarom is er onlangs besloten, een generale repetitie te houden.

DE GENERALE REPETITIE

In grote lijnen komt het er op neer om de ontruiming van Maliesingel 32 in scène te zetten (of om alvast te gaan oefenen) met als groot verschil dat het op getrommelde overheidsapparaat niet zal slagen in hun opzet.

Een half uur of langer zal de straat voor het pand afgezet worden en in een decor van veel rook, kabaal, rondslingerende yogurtbommen en schuimrubberen stenen, wordt het de oproerpolitie onmogelijk gemaakt om het pand te ontruimen. Ofwel, een inspirerende, spektakulaire chaos veroorzaken.... Een aantal mensen zijn al druk bezig om de generale repetitie voor te bereiden, er zijn diverse attributen gemaakt en men is bezig met de kostuums.

OPROEPJENS

*Er worden nog steeds mensen gezocht, die een rol willen spelen als M.E.-er, stille, krakerster enz.

*Ook worden er nog blauwe overals gezocht.

*Heb je leuke ideeën? Of ook zin om met de voorbereiding te helpen?

Bel de Maliesingel op, ook voor meer informatie. tel:030-317933

DE GENERALE REPETITIE WORDT GEHOUDEN OP ZATERDAG 15 APRIL OM 15.00UUR BIJ DE MALIESINGEL 32. KOMP ALLUH!!!
NA AFLOOP ETEN EN FEEST MET MUZIEK, INFORMATIE EN VIDEOS IN HET AKU, VOORSTRAAT 71 IN UTRECHT.

reigerstraat

Na Maliesingel 32 en Maliebaan 73 heeft nu ook Burgemeester Reigerstraat 28 een anonieme dagvaarding gehad. Godverdomme, we wonen hier al drie jaar met zes mensen. Met ons pand erbij dreigen de laatste grote kraakpanden in Utrecht te verdwijnen. Onze eigenaresse, Louise van Meer-Ponssen heeft sinds kort de beruchte anti-kraak advocaat van Huet (bekend van o.a. Baga Moyo) in de arm genomen om ons eruit te krijgen.

De laatste tijd is het steeds moeilijker geworden om met een groep mensen een huis te kraken om een eigen manier van leven/wonen op te bouwen. Steeds meer mensen kiezen ervoor om in hun eentje of met z'n tweeën te gaan kraken, omdat (o.a.) deze (gemeente)pandjes de meeste mogelijkheden bieden om te kunnen blijven wonen.

Wij weigeren tot deze keus gedwongen te worden. We hebben er niet voor niets voor gekozen om in een groep te wonen, net zoals we op andere terreinen met andere mensen samenwerken om strijd te voeren. Wij, de groep die hier woont, hebben ons huis altijd als plek beschouwd waar vanuit en waarmee we strijd willen voeren. We zullen dus ook

vechten om deze plek en deze manier van leven te behouden.

Al is het kraken en het behoud van kraakpanden steeds minder een onderdeel van die strijd geworden, wij vinden het heel belangrijk om deze strijd toch weer politieke inhoud te geven. Het wonen en werken in groepen is een politieke keuze.

Wij zijn 3 1/2 jaar bezig geweest om ons huis te behouden. We hebben geprobeerd ons huis aan te laten kopen door een woningbouwvereniging en toen dat niet lukte hebben we na een dreigbrief van de eigenaresse ons huis samen met drie andere kraakpanden (o.a. Maliesingel en Maliebaan) ter vordering aangeboden. Deze vorderingsprocedure loopt nog steeds. De gemeente is tergend langzaam en twijfelend. Dat we op de gemeente hoeven te rekenen weten we natuurlijk al lang. We vechten zelf wel! En deze keer verliezen we niet!

Het proces is op 13 april, paleis van Justitie, Hamburgerstraat 28 om 14.00 uur. Komt allen!

Er wordt nog geprobeerd om uitsstel te krijgen voor het proces.

Jullie horen nog van ons. Bewonersters Burgemeester Reigerstraat 28 Utrecht.

Het adres van advocaat van Huet is Joh.Vermeerstraat 43 in Amsterdam.....

DE BANALITEIT VAN HET AIDS-BELEID

welke oude koek plakken de AIDS-dokters op seksualiteit

Jan Willem Duyvendak zet in Homologie 3/88 uiteen hoe "door de noodzakelijke publieke campagnes de status van homo's weer is verlaagd tot die van een risico-groep. Een risico-groep op grond van seksueel contact." Maar ook geeft hij als zijn mening, dat het officiële AIDS-beleid in Nederland "omzichtig" omspringt met homoseksualiteit.

Wat moet ik me bij die omzichtigheid voorstellen?

De constructivistische geluiden van de jaren '70 nog in de oren, moesten we het bizarre bericht aanhoren dat de niet-bestaande *s p e c i e s*, de homoseksuelen, vatbaar zou zijn voor een dodelijke ziekte.

Toen spitste de aandacht zich toe op de meer concrete dodelijke virusoverbrengende seksuele handeling tussen mannen. Is dat omzichtiger? Maakt dat een verschil, of is het oude wijn in nieuwe zakken? Bij Homostudies Utrecht - kennelijk het essentialisme trouw als het moet tot in de dood - is naar verluidt (1) in ieder geval inmiddels de psychometrie van de homoseksueel weer ter hand genomen. Het aloude rampzalige neuzen opmeten dus, maar nu geestelijk.

Is het waar dat AIDS het *n o o d z a k e l i j k* maakte over homoseksualiteit te gaan spreken, over het hoe, het hoe vaak, het waar en het met hoevelen?

Het officiële AIDS-beleid en de informatie onder AIDS-doctoren cirkelen rond het theorieetje dat AIDS wordt veroorzaakt door een virus. De ziekte circuleert voornamelijk onder homoseksuele mannen. Dus, is de conclusie, wordt het virus voornamelijk in homoseksuele kring doorgegeven: het homoseksuele circuit. En omdat het virus daar schijnt te blijven hangen, komt de overdracht vast tot stand door de "afwijkende" seks, de homoseksuele techniek geheten. Helaas, als dokter kun je niet om deze harde feiten heen, omzichtig of niet. Wij hopen dat u ons wilt volgen.

En de Belangenvereniging van homoseksuelen loopt er geïmponeerd - en misschien ook wel met een gevoel van erkenning - achteraan. Van 1980 tot medio 1986 brachten de dokters ons AIDS als een Homoseksueel Overdraagbare Aandoening.

Maar mag ik de lezer dan twee overwegingen in herinnering brengen?

1. Het homoseksuele circuit bestaat niet en het heeft nooit bestaan. Al op het eind van de duistere middeleeuwen, in 1948, heeft Kinsey erop gewezen dat in zijn USA van de 30 mannen, die het minstens drie jaar met mannen deden, 26 het op de lange termijn gezien ook met vrouwen deden en ruim 2/3 van hen zelfs tegelijkertijd. Geert Sanders stelt in zijn literatuurrapport van 1974 dat ik hier volg (2) dat de cijfers voor Nederland in diezelfde richting gaan. Ook onze eigen "homoseksuele groep van 741" blijkt binnen een half jaar voor een kwart ook het heteroseksuele pad te hebben betreden (3).

2. De riskante homoseksuele techniek bestaat niet maar is verondersteld. Kontneuken zou kloofjes geven! Maar de heteroseksuele genitale coïtus heeft ook altijd kloofjes gegeven. Tandartsen kregen voor AIDS de aanbeveling de Hepatitis B-voorzorgen te nemen. Dit wegens overeenkomsten tussen de betreffende virussen. Welnu, iedere dokter blijkt te weten dat dragers van het Hepatitis B-virus geen onbeschermd geslachtsverkeer moeten genieten, omdat daarmee het virus te gemakkelijk wordt doorgegeven. Druppelinfectie heet zo iets, en niks speciaal over homo's. Sinds 1986 wordt het heteroseksuele contact ook als overdragend beschouwd. Dat is ongetwijfeld juist, maar de boodschap van de eerste vijf jaar was dan wel de ideale aanbeveling om het virus zich ongestoord te laten verbreiden. De nog steeds circulerende bewering van een speciaal anaal gevaar is nimmer onderbouwd, maar is zo te zien het resultaat van een cirkelredenering vanuit het etiket op het achterwerk van de slachtoffers. Je hoort ze denken, die dokters: dat gat is er niet voor gemaakt.

Als we ertoe overgaan de twee overwegingen te combineren, dan blijkt direct al dat ook vanuit het oogpunt van een seksueel overdraagbaar virus de homoseksuelen helemaal niet bestaan. Het is jammer voor de theorie en voor de EO, maar het tegendeel moet eerst maar eens worden aangetoond. Zover is het nog lang niet en het zit er ook niet in. Niettemin stuiten we op dat hoogst typerende fenomeen dat hier zeer overwegend uitsluitend "homoseksuele mannen" ziek worden. Maar als daar al conclusies uit getrokken kunnen worden, dan zal de eerste slotsom toch moeten zijn dat de epidemie juist niet op de eerste plaats door het virus is veroorzaakt. En dat is ook al niets nieuws voor ieder die ooit geen griep had, terwijl broer en zus hem wel hadden.

Een tweede conclusie zou kunnen zijn, dat we misshien open moeten staan voor het vermoeden dat de zekerheden van het officiële AIDS-beleid getekend worden door geborneerdheid en bluf. Rond AIDS is nog nauwelijks verklarend onderzoek gedaan. Dus rond de vraag "hoe het werkt". Een begrip als "incubatietijd" is dan ook nog velstrekt buiten de orde. De factor weerstand of vatbaarheid is helemaal nog niet onderzocht. De factor virus tot oorzaak van de ziekte verklaren is nog even voorbarig als inzake malaria de (onmiskkenbare) factor water tot oorzaak bombarderen voor je de mug ontdekt hebt, en om daarbij van een incubatietijd van soms wel 100 jaar te spreken, omdat het onderzoek al zolang loopt en de

gevolgen van het water soms nog steeds op zich laten wachten. En beschrijvend onderzoek - wat gaat zoal met wat samen? - is nog voornamelijk lukraak. Niet-representatief loketonderzoek onder "homoseksuelen", en onder "heteroseksuelen" (bloeddonors bijvoorbeeld) steekproeven die nou net niets waard zijn bij een infectie die zich als een olievlek verbreidt. Het gaat om de reële "seksuele circuits", zoals Straver en Van Stolk onlangs opmerkten (4).

De feiten van de AIDS-dokters wijzen nergens op. Hun geloof echter wel, zo te horen. Om met de Engelsen te spreken: They jump to homosexuality. In hun onschuld wellicht; je kunt niet alles bijhouden. Maar "omzichtig" hoeft het niet genoemd te worden.

Ben Füss

Noten

- (1) Mattias Duyves in: Homo/AIDSverzet '80 - '85 en geïntegreerd preventieonderzoek. Manuscript, juni 1986.
- (2) Geert Sanders: Homosexualiteit; een overzicht van het sociaal-wetenschappelijk onderzoek naar homosexualiteit in Amerika en West-Europa. NISSO, 1974.
- (3) G.J.P. van Griensven e.a.: Risikofactoren en prevalentie van LAV/HTLV III antistoffen bij homoseksuele mannen in Nederland. In: Tijdschrift voor Sociale Gezondheidszorg 64 (1986) nr. 4.
- (4) Cees Straver en Bram van Stolk: De kans op verbreiding van AIDS onder de Nederlandse bevolking. In: Maandblad voor de Geestelijke Volksgezondheid, nr. 4/88.

VIERDE KMAN-CONGRES 25/26 MAART 1989 AMSTERDAM

Onder het motto MOBILISATIE EN SOLIDARITEIT VOOR DE BEHARTIGING VAN ONZE RECHTEN TEGEN GEORGANISEERD RACISME EN DE KONSEKWENTIES VAN EUROPA 1992 hield het KMAN (Komitee Marokkaanse Arbeiders in Nederland) op 25/26 maart het vierde landelijke congres, waar afgevaardigden van alle afdelingen van het KMAN in Nederland bijeenkwamen. Dit congres heeft een 'analyse' gemaakt van de situatie van de Marokkaanse gemeenschap in het bijzonder wat betreft de rechtspositie en de consequenties van de sociaal-ekonomische toestand in Nederland en in Europa;

- de vraag, welk toekomstperspectief de zelforganisaties wacht, welk programma zij het beste kunnen opstellen, hoe zelforganisaties autonoom, en dus zelfstandig en volledig erkend kunnen werken, en hoe men mobilisatie kan organiseren voor een sterke behartiging van de belangen van de Marokkaanse gemeenschap;
- de solidariteit van democratische progressieve krachten: Nederlanders en migranten in Nederland op mondiaal nivo;
- het vierde congres richt zich tegen het racisme, de diskriminatie en het gevaar van intolerantie;
- het programma van het KMAN met de Marokkaanse gemeenschap, wat het perspectief is met andere organisaties en instanties van migranten in Nederland en Europa aan de ene kant en aan de andere kant Nederlandse politieke en sociale instanties;

- tijdens het congres zijn de belangrijkste problemen van de Marokkaanse gemeenschap behandeld: de weerslag van de politieke, ekonomische en sociale situatie in Nederland op de Marokkaanse gemeenschap en de migranten in het algemeen ten gevolge van de wettelijke, politieke en ekonomische consequenties van Europa 1992;
- het perspectiefloze van Europa '92 de gevaren van de harmonisatie van een restrictief beleid, zowel politiek als in de wetgeving van de deelnemende landen.

ENKELE PUNTEN DIE SPECIFIEK BEHANDELD ZIJN DOOR HET CONGRES:

- de toekomst van Marokkaanse jongeren op sociaal nivo; hun perspectiefloosheid op de arbeidsmarkt, baanloosheid, en de minimale ontplooiingskansen voor hen;
- het ja of nee van OETC-onderwijs, (Onderwijs in Eigen Taal en Cultuur) is bij regering ter discussie, terwijl dit OETC al 15 jaar bestaat in het onderwijs geïntegreerd, en nu nog altijd onzeker is; echter over kwaliteitsverbetering ervan wordt door de staat niet gediskussieerd; migranten(kinderen) worden op deze manier tussen onzekerheden heen en weer geslingerd;

- het georganiseerd racisme binnen politieke partijen, het toestaan (kollaboreren) van racistische en fascistische aspecten, en van extreem-rechts in Europa;
- wij zelf moeten dit soort ontwikkelingen tegengaan, de sterke coördinatie van rac. en fasc. moet door een sterke migratie- en verzetsbeweging worden tenietgedaan;
- sociale armoede waaronder de migratie hier, maar ook het Marokkaanse volk daar in Marokko lijden;
- solidariteit met de hongerstakende politieke gevangenen in Marokko, hun eisen kracht bijzetten:
- +BEZOEK MOGEN ONTVANGEN
- +GEEN DWANGVOEDING
- +SAMENPLAATSING VAN GEVANGENEN
- +al meer dan 50 dagen zijn vele politieke gevangenen in hongerstaking tegen het Marokkaanse regime
- samenwerking met maatschappelijke organisaties en zelforganisaties en vakbonden tegen de Europese verkiezingen en de gevolgen voor de migratie en vluchtelingen in Europa van het zg. verenigd Europa;
- vrouwenstrijd voor zelfstandige posities zowel in de Nederlandse als in de Marokkaanse wetgeving, strijd voor zelfstandige verblijfsvergunningen;
- tegen herziening van de vreemdelingenwetgeving en het woonlandbeginsel, die de situatie van de migratie in negatieve zin verscherpt en onzeker maakt.

ZWARTE VROUW ZIJN ONDER APARTHEID

Zwarte vrouwen zijn in Zuid-Afrika en Namibië betekent een leven dat sterk bepaald wordt door een complexe brei van diskriminerende, racistische wetten en regels. Onder het apartheidregime staan zwarte vrouwen op de onderste trede van de maatschappelijke ladder. Naast het dragen van de verantwoordelijkheid voor het gezin zijn zij gedwongen vaak illegaal te wonen en werken, is hun werk het slechts betaald en hebben zij de minste rechten.

Verzet tegen het apartheidregime en hun onderdrukte positie speelt ook een belangrijke rol in het leven van veel zwarte vrouwen. Veel zwarte vrouwen zijn actief binnen vakbonden, straat en buurtcomite's en de bevrijdingsbewegingen. Het volgende stuk gaat in op het dagelijks leven van zwarte vrouwen onder apartheid en hun verzet hiertegen. Het stuk is bedoeld als inleiding op de informatieavond over zwarte vrouwen onder apartheid op donderdag 21 april in het van Ostade-theater in A'dam tijdens de grote 'Shell uit Zuid-Afrika'-actie.

Helaas hebben we het stuk beknopt moeten houden en is de informatie summier. Hopelijk vormt het wel een aanzet om te komen.

Het is onmogelijk om de situatie van de zwarte bevolking in Zuid-Afrika te vergelijken met welk denkbeeldige situatie in Nederland dan ook. De afstanden van de 'thuislanden' naar de industriegebieden bedraagt vaak honderden kilometers en de meeste 'thuislanden' zijn vaak onvruchtbare gebieden waar haast niets wil groeien en waar prakties geen industrie dus geen werkgelegenheid is. Toch ter illustratie een vergelijking.

Stel je voor dat het grootste gedeelte van de Nederlandse vrouwen gedwongen wordt om met hun kinderen in het 'thuisland' Drenthe te wonen en dat de rest van Nederland, je eigen land, verboden gebied voor je is. De regering, gekozen door een kleine minderheidsgroep, en werkgevers bepalen of je de mogelijkheid krijgt om op een legale manier werk te zoeken in ver afgelegen industriegebieden en steden. Afhankelijk of je als arbeidskracht nodig bent, 'mag' je je laten registreren voor een bepaalde arbeid bij het arbeidsburo of een 'training' volgen in een bepaald soort werk. Als je een arbeidskontraakt krijgt is dat meestal een tijdelijk arbeidskontraakt van 11 maanden, dat desnoods jaren achtereen ver-

lengd wordt, maar ook ieder moment opgezegd kan worden. Met zo'n kontraakt 'mag' jij alleen, niet je gezin, in een township wonen, een krottenwijk, b.v. in de 'buurt' van Amsterdam (stel je voor bij Maastricht) om in Amsterdam te kunnen werken. Als de toestemming van de regering en werkgevers om buiten Drenthe te werken en wonen ingetrokken wordt, heb je geen inkomen en huisvesting meer en wordt je gedeporteerd naar Drenthe, waar geen mogelijkheden zijn

om genoeg inkomen te verwerven om te overleven. Als je, om te proberen je ellendige bestaan te verbeteren, toch over de grens van Drenthe naar een stad trekt, omdat daar meer mogelijkheden zijn om geld te verdienen, ben je 'illegaal' en overtreed je de wet. Het gevolg is dat je elk moment opgepakt kunt worden, maanden in de gevangenis terecht kunt komen, boetes moet betalen en alles kwijt bent: je huis, je inkomen, vrienden, familie, omdat je gedeporteerd wordt naar Drenthe.

In het apartheidstelsel is precies vastgelegd waar en hoe zwarte vrouwen moeten wonen, waar en hoelang ze 'mogen' werken, waar ze moeten leven en sterven. Verschillende wetten gelden voor gescheiden bevolkingsgroepen, hun levensomstandigheden zijn dan ook enorm verschillend. Hoe donkerder de huidskleur des te minder rechten. Zwarte vrouwen staan helemaal op de onderste trede van de apartheidsladder. Hun 'vrije' keus om te bepalen waar ze wonen en werken is het meest beperkt. Het regiem houdt hen het liefst buiten de zogenaamde 'witte' gebieden. Maar de apartheidspolitiek is tegenstrijdig: enerzijds moeten de zwarte vrouwen in de 'thuislanden' wonen, anderzijds zijn zwarte vrouwen nodig voor het zware, vuile en ongeschoolde werk. Sinds de automatisering (jaren '60) zijn steeds meer zwarte vrouwen in de fabrieken ingeschakeld.

De meeste zwarte vrouwen werken omdat ze geen keus hebben. Zonder hun loon zouden zij en de kinderen omkomen van de honger. Steeds meer zwarte vrouwen zijn hoofd van hun gezin en de voornaamste kostwinner. Sinds de jaren dertig heeft de Zuid-Afrikaanse regering een enorme hoeveelheid en wir-war aan wetten, geboden en verboden ontwikkeld en ingevoerd, die ertoe dienen om zwarte vrouwen uit de (witte) gebie-

den te houden, om samen met werkgevers te kunnen bepalen waar en wanneer vrouwen mogen werken en om ze toch in de steden gescheiden te houden van de witte bevolking.

Door deze zogenaamde influx-control laws (wetten ter controle van toestroom naar de steden) worden in de loop van de jaren zwarte vrouwen, die de 'witten' niet meteen nodig hebben om voor hen te werken, massaal verbannen naar één van de 10 'thuislanden' (13,7% van Zuid-Afrika), een soort dumpplaats voor vooral vrouwen, kinderen en bejaarden.

De ene wet na de andere wordt uitgevaardigd om zwarte vrouwen uit de steden te houden, onder andere in 1950 de beruchte pasjes-wet: iedereen boven de 16 jaar moet een identiteitsbewijs bij zich dragen waarin beschreven staat waar de houder/ster mag wonen en hoelang, waar ze werkzaam is, of er belasting betaald moet worden en andere vitale informatie. Zijn je documenten niet in orde of heb je volgens de 'influx-control laws' niet de kwalifikaties om buiten de 'thuislanden' te verblijven, wonen en werken, dan ben je 'illegaal' in je eigen land.

Sinds begin jaren '60 wordt het zwarte vrouwen katagories verboden om van het platteland naar de steden te komen. Alleen vrouwen, die al een verblijfsvergunning hebben of vrouwen die al vóór het categoriese verbod als kontraktarbeidster werken, worden legaal toegelaten. Alle andere zwarte vrouwen, die de armoede en werkloosheid in de 'thuislanden' ontvluchten moeten op illegale basis binnen komen en werken.

In 1979 wordt de 'influx-control laws' opnieuw verscherpt, werkgevers worden nu beboet als ze 'illegalen' in dienst nemen. Door het type werk, dat zwarte vrouwen in het algemeen aangeboden krijgen (vaak illegale dienstverlening, bv dienstbode) zijn zwarte vrouwen hier het meest de dupe van.

Zwarte vrouwen, die legaal werken hebben toestemming moeten krijgen van het ministerie van ontwikkelingshulp(!) om zich te laten registreren, krijgen meestal een arbeidskontrakt van 11 maanden en 'mogen' in een township wonen (uren reizen naar je werk) of in een woonkazerne bij de fabriek (scherpe kontole). Vaak zijn ze gedwongen, als ze in een fabriek werken, om voor hun arbeidskontrakt een verklaring te ondertekenen dat het bedrijf hen kan ontslaan als ze zwanger zijn. Als ze dan zwanger wordt verandert haar legale status vanwege haar ontslag in-

eens in een 'illegale' status, omdat haar legale status gebaseerd is op haar arbeidskontrakt.

De meeste zwarte vrouwen in de steden wonen en werken zonder ingeschreven te staan: 'illegaal' en zwaar onderbetaald (werkgevers lopen alleen het risico van een boete in ruil voor zeer goedkope arbeidskracht) of in het zogenaamde grijze circuit. Dat wil zeggen dat ze hun eigen werk creëren, b.v. eigen gebrouwen bier verkopen in de zogenaamde 'Shebeens' of zelfverbouwde groenten en fruit verkopen enz. Onder 'illegale omstandigheden te moeten leven betekent dat ze elk moment opgepakt kunnen worden, inde gevangenis terecht kunnen komen en alles kwijt zijn: hun huis, inkomen, vrienden en familie, omdat ze gedeporteerd worden naar een 'thuisland'. Bovendien hebben ze geen recht op door de regering goedgekeurde huisvesting in de steden. Ze moeten wonen in een kraakwijk, waar, buiten wat ze zelf aanleggen, geen enkele voorziening is: geen rioleringen, geen stromend water en licht en geen wegen. Daarbij kan zo'n kraakwijk elk moment ontruimd worden. Ze leven dus voortdurend in een onzekere, gespannen situatie. En ze hebben prakties geen mogelijkheid om hun 'illegale' situatie te veranderen in een legale. Het betekent in feite dat alle zwarte vrouwen, die in Zuid-

Afrika buiten de 'thuislanden' werken en wonen beschouwd worden als legale en 'illegale' gastarbeidsters die hun 'eigen land' verlaten om in 'wit' Zuid-Afrika, een ander land, te werken.

HET VERZET VAN DE VROUWEN

De vrouwenstrijd in Namibië en Zuid-Afrika is onlosmakelijk verbonden met de strijd tegen apartheid. We willen drie manieren, waarop vrouwen zich verzetten benadrukken. Het verzet van vrouwen binnen de vakbonden, in de townships en binnen de nationale bevrijdingsbewegingen. De twee eerste vormen van verzet beschrijven we aan de hand van de Zuid-Afrikaanse situatie. De rol van vrouwen binnen de nationale bevrijdingsbewegingen lichten we toe aan de hand van de situatie in Namibië. We gaan in op het ontstaan, de doeleinden en de eisen van de SWAPO WOMEN'S COUNCIL.

VROUWEN EN VAKBONDEN

Van de zwarte vrouwen, die werk hebben, werkt 70% in de huishouding of in de agrarische sektor. De vrouwen, die inde industrie werken, werken in de meest arbeidsintensieve en minst betalende industrieën, zoals de textielindustrie en de voedselverwerkende industrie. Het is moeilijk voor zwarte vrouwen om zich te organiseren in vakbonden, omdat ze vaak illegaal moeten werken door de influx-controlwetten van de regering. Een groot deel van de vrouwen werkt in haar eentje of in kleine groepen voor één werkgever. Zij verkeren als individuele arbeidsters in een slechte onderhandelingspositie, worden dikwijls ontslagen of schandelijk behandeld door hun werkgevers. Dorothy Khumele werkt bij een familie. Vorig jaar stierf haar man. Vervelend vond haar 'madam', want ze gaf een groot diner. Dorothy werd gedwongen de begrafenis uit te stellen naar een, voor haar werkgeefster, geschiktere datum.

Ook tijdgebrek, door werk en het huishouden, pressie van echtgenoten om thuis te blijven en het gevaar om als vrouw s'avonds over straat naar vergaderingen te gaan, verhinderen vrouwen actief te zijn in vakbonden.

Ondanks deze problemen hebben, in 1987, een aantal regionale dienstbonden zich gebundeld in een landelijke valbond, de SADWU (South African Domestic Workers Union). In de bestaande vakbonden vormen zich vrouwengroepen en neemt het aantal vrouwen toe. Vrouwenzaken, zoals zwangerschapsverlof, af-

schaffing van gedwongen anti-conceptie, transportmogelijkheden voor vrouwen na late diensten, kinderopvang en gelijk loon voor gelijk werk, worden in de vakbondseisen opgenomen.

VROUWEN IN DE TOWNSHIPS.

In het dagelijks leven in de townships hebben vrouwen een belangrijke rol binnen de bewonersorganisaties, straat en wijkcomiteés en ouderorganisaties, omdat het de vrouwen zijn, die hoe dan ook het gezin draaiende moeten houden, een toekomst voor hun kinderen willen en bereid zijn daar de grootste moeilijkheden voor te trotseren.

Verschillende verzetsorganisaties in de wijken werden opgericht door de ouders van kinderen, die betrokken waren bij de Soweto-opstand in '76, tegen het gedwongen Bantoeonderwijs.

Nkosazana Dlamini vertelt:

"In het begin ondersteunden ouders de leerlingen tijdens de vreedzame demonstraties. Maar wat de ouders echt bewoog om in actie te komen waren de brute politiemorden. Niemand verwachtte het in koelen bloede vermoorden van kinderen. Ouders werden woedend en sloten zich aan bij de studenten in hun strijd."

In allerlei zwarte woonsteden werd het voorbeeld van Soweto gevolgd.

Er ontstonden ook steeds meer vrouwenzelfhulporganisaties, zoals de "Zamani" (zet'm op), Soweto Sister Council in Soweto en de Fedtraw in Transvaal. Zij geven financiële steun aan vrouwen, die geen betaald werk kunnen verrichten, verlenen juridische hulp, zetten alfabetiseringsprojecten op, stichten landbouwcoöperaties en zijn actief in de gezondheidszorg. Vrouwen die in het grijze circuit werken zetten steeds meer hun eigen organisaties op. Daarmee bestrijden ze de werkloosheid, verbeteren hun bestaan en vechten zo tegen apartheid.

In 1984 werd door de verschillende vrouwenorganisaties een zwarte consumentenbond opgericht, om de koopkracht van de bevolking te gebruiken als protest tegen apartheid. Vrouwen spelen daar een centrale rol in, omdat zij meestal de boodschappen doen. Ook huurboycot-acties worden grotendeels door vrouwen gedragen. Met deze huurboycots willen de bewoners de kollaborerende en korrupte 'gemeentebestuurders' treffen. Zij richten zich ook tot de regering met eisen tot onmiddellijke vrijlating van alle gedetineerden en opheffing van de noodtoestand.

In het verzet tegen de gedwongen deportaties, waren het de vrouwelijke bewoners van Cross-

roads (bij Kaapstad) die zich in '78, met succes, verzetten tegen de dreigende vernietiging van het kamp. Hun voorbeeld heeft stimulerend gewerkt op vrouwen in andere gebieden. In Sekogese (Transvaal) namen de vrouwen schoffels, houwelen en stenen in hun handen en stelden zich op achter een lijn, die ze over de zandweg hadden getrokken, toen in april '82 overheidsvertegenwoordigers op bezoek kwamen om de bevolking te intimideren. Na een blik op dit front van vrouwen keerden ze om en zijn niet meer teruggeweest in het gebied.

Vrouwen zijn ook actief in het Detainees Parents Support Committee, opgericht i.v.m. het oppakken, martelen en gevangen houden van duizenden kinderen. En in organisaties van ouders, leerlingen en leerkrachten (National Education Crisis Committee), die nieuwe schoolprogramma's ontwikkelen, in het verzet tegen het gedwongen Bantoeonderwijs.

VROUWEN IN HET ANC.

Vrouwenbevrijding is een vast onderdeel van de bevrijdingsstrijd. In 1948 werd binnen het ANC de Vrouwenbond opgericht, die het initiatief nam tot veel, vaak zeer massale vrouwenacties. Voor de zwarte vrouwen was het meedoen aan activiteiten van het ANC of de Vrouwenbond tegelijkertijd een doorbreking van hun vrouwenrol. De vrouwensektie van het ANC werkt zowel binnen als buiten Zuid-Afrika, via een uitgebreid netwerk van ondergrondse contacten aan de organisatie van vrouwen binnen het verzet, de vakbonden, acties tegen deportaties, discussies binnen de kerken, activiteiten op de universiteiten etc.

VERZET VAN VROUWEN IN NAMIBIE.

In 1970 werd de SWAPO Women's Council opgericht. De doelen van de SWC werden als volgt vastgesteld: "gelijkheid tussen mannen en vrouwen realiseren; volledige deelname van vrouwen aan de nationale en sociale bevrijding bewerkstelligen; politiek bewustzijn en revolutionair militantisme onder vrouwen ontwikkelen; vrouwen opleiden voor produktiearbeid; zorg dragen voor kinderopvang, zodat vrouwen kunnen studeren én een internationaal bewustzijn onder vrouwen ontwikkelen door hen in staat te stellen samen te werken met alle militante en progressieve vrouwenbewegingen, om zodoende het wereldwijde anti-imperialistische en anti-kolonialistische front te versterken.

De strijd tegen apartheid en de illegale bezetting hebben voor namibiese vrouwen de prioriteit. Hun uitgangspunt is dat de bevrijding van de zwarte mens een voorwaarde is om de zwarte vrouwen te bevrijden. Tegelijkertijd zijn ze zich bewust van hun specifieke positie als vrouwen. Overal ter wereld worden zwarte vrouwen het ergst uitgebuit en het meest in hun vrijheid beperkt. Ze worden zowel door witte mannen en vrouwen als ook door zwarte mannen onderdrukt.

De SWC is een uitvloeisel van een zwarte vrouwenbeweging die ontstaan is vanuit verzet tegen kolonisatie en apartheid. Sinds de komst van de witten werden vrouwen gedwongen hun eigen rol binnen de gemeenschap op te geven. Door de volkerenmoord door de Duitse kolonisten (veel mannen waren dood) en het afpakken van hun land werden de gemeenschapsstructuren vernietigd. Hierdoor werden vrouwen gedwongen zowel de rol van reproducente, producente als ook kostwinster en beschermster op zich te nemen. Toen Zuid-Afrika het beheer over Namibië kreeg en vanaf

1948 apartheid invoerden, werd dit mechanisme door de thuislandenpolitiek en het kontraktarbeidssysteem versterkt (mannen en vrouwen leven groten-deels gescheiden). Vrouwen voelden in hun dagelijks leven de gevolgen van de apartheid het hardst (werk, wonen, zorg voor de kinderen). Het vrouwenverzet ontstond dan ook vanuit een zich actief verzetten tegen apartheidsmatregelen die diep in hun dagelijks leven ingrepen zoals bijv. gedwongen deportaties. Vrouwen diskussieerden met elkaar over hun situatie en voerden gezamenlijk acties hiertegen. Een andere manier waarop vrouwen vorm gaven aan hun groeiend politiek bewustzijn was het op unieke wijze mobiliseren van de bevolking, nadat in 1960 de SWAPO opgericht werd. Ze organiseerden zogenaamde 'Braaivleis'. Dit is een soort barbecue, maar vooral een belangrijke sociale gebeurtenis, waarbij veel mensen elkaar ontmoeten. Tijdens deze 'Braaivleis' werden politieke discussies gevoerd en fondsen opgehaald om bijv. families van politieke gevangenen te ondersteunen. Bovendien werden de banden tussen de verschillende etnische groepen verstevigd. Dit stond haaks op de verdeel en heers politiek van het Zuid-Afrikaanse regime en gaf de SWAPO-slogan "one Namibia, one Nation" concreet inhoud. Vrouwen speelden een belangrijke rol in het proces waarin SWAPO van een kleine vakbond snel uitgroeide tot de nationale bevrijdingsbeweging. Maar vrouwen wilden meer; ze wilden daadwerkelijk deelnemen aan de bevrijdingsstrijd en sloten zich als leden bij de SWAPO aan. Hieruit ontstond uiteindelijk de SWC.

De SWC ziet zich als vertegenwoordigster van namibiese vrouwen in en buiten Namibië. In Namibië richt ze zich vooral op het politiek mobiliseren van vrouwen. Ook informeert ze de internationale wereld over de huidige situatie van vrouwen in Namibië. Buiten Namibië is de SWC erg actief in vele vluchtelingenkampen. Ze zetten onderwijsprogramma's en projecten op, zodat vrouwen na de bevrijding op grote schaal deel uit kunnen gaan maken van het kader dat het land weer moet gaan opbouwen. Via het systeem van 'social mothering' - een vrouw die een kind krijgt, neemt voor een periode van een paar jaar de zorg van 2 of 3 andere kinderen op zich, zodat kunnen studeren. Hierin wisselen ze elkaar af. - kunnen alle vrouwen zich politiek scholen en een vak leren of een studie volgen. Verder heeft de SWC contacten met andere (afrikaanse) vrouwenbewegingen om van elkaars ervaringen te leren en

elkaar te ondersteunen in de strijd tegen imperialisme, racisme en vrouwenonderdrukking. Daarnaast probeert de SWC steun en solidariteit van vrouwen in het westen te krijgen. Dit is een moeizame klus, omdat ze hierbij ook steeds weer de strijd moeten opnemen tegen het racisme van witte westerse vrouwen. Binnen SWAPO zelf hebben de vrouwen ook nog een hele knok te leveren. In aantal zijn ze nog steeds in de minderheid, hoewel het aantal vrouwen in kaderfuncties toeneemt en steeds meer vrouwen en meiden het land uitvluchten om zich direkt bij de guerilla aan te sluiten.

Lijst met geraadpleegde literatuur:

- 'Werken in Zuid-Afrika', Feministische uitgeverij Sara
- 'For their triumphs and their tears', Hilda Bernstein
- Amandla, nr febr. '84 - 'Vrouw en zwart in Zuid-Afrika'
- Zuidelijk Afrika nieuws, juni '87
- 'Steun de Zuidafrikaanse vrouwenstrijd' maart '88, KZA
- 'We zullen het niet langer zonder doen', KZA

ZWARTE VROUW ZIJN ONDER APARTHEID

Vrouwen van de ANC/SWAPOVrouwen steungroep, de werkgroep Zuidelijk Afrika, het anarchistisch-feministisch vrouwenoverleg en de groep tegen apartheid uit Nijmegen, organiseren donderdagavond 21 april, binnen de grote aktie "Shell uit Zuid-Afrika" in Amsterdam een avond over vrouwen.

We willen er op in gaan hoe het apartheidregime door middel van steeds veranderende wetten en maatregelen, de uittuiting van zwarte vrouwen als arbeidskracht en hun levensomstandigheden steeds in de greep houdt en naar zijn hand zet.

+Als zwarte vrouw moet je wel werken, anders is er geen of niet genoeg inkomen of krijg je geen vergunning om buiten de thuislanden te wonen. Buiten het werken als dienstbode en in bepaalde sectoren van de industrie, kun je bijna niet legaal aan werk komen. Daarom zitten veel vrouwen in de illegaliteit. Veel zwarte vrouwen zitten in de thuislanden; omdat daar weinig werk is, trekken ze illegaal naar de townships en de steden.

+Afhankelijk van hun werkplek worden vrouwen of geprest veel kinderen te krijgen (de landarbeidsters) of zich juist te laten steriliseren of de prikpil te gebruiken (de dienstbodes en fabriekarbeidsters).

+Je wordt naar je beroep geregistreerd. Ben je nu bv. als

landarbeidster geregistreerd, dan is dat het enige wat je je hele leven verder mag doen. Het veranderen van je registratie naar een ander beroep is bijna onmogelijk. Noodgedwongen veranderen daarom veel vrouwen illegaal van baan, met alle gevolgen van dien.

+Soms woon je in een thuisland, en moet je zes uur reizen om in de "witte" stad te gaan werken. Altijd passeer je daarbij minstens één controle-post waar je gecontroleerd kunt worden.

+Soms woon je in een woonkazerne bij de fabriek waar je werkt, de zfn. compounds, dan is het terrein van de compound de grens waar je niet buiten mag komen, op één keer per jaar na.

+Om illegaal wonende en werkende vrouwen op te sporen, houdt de politie regelmatig razzia's. De vrouwen komen dan in de gevangenis en/of worden teruggestuurd naar hun thuisland.

We willen er op in gaan hoe het verzet van zwarte vrouwen er uit ziet, waar ze ondanks de zware repressie vaak een vooraanstaande rol in spelen.

+Hoe zij zich organiseren in vakbonden, vrouwenorganisaties, het ANC, de UDF, enz. en wat hun eisen daarin zijn.

+Hoe vrouwen een erg belangrijke rol spelen in de huurboycot en in de wijkcomitee's. Hoe ze zich verzetten tegen de deportaties naar de thuislanden. (Soms verklaart de regering een voorheen zwart gebied tot wit gebied. Alle zwarte bewoners worden dan naar hun zgn. thuisland gedeporteerd. Het verzet hiertegen wordt het meest door vrouwen gedragen).

+Hoe gaat de rol van vrouwen er uit zien in het proces van Namibië naar onafhankelijkheid toe.

+Door hun verzet komen veel vrouwen in de gevangenis, wat betekent dit voor hen.

Dit alles gaan we doen via video-band, een boekenstand, en een fototentoonstelling; een Namibische vrouw heeft toegezegd te komen en met een vrouw van het ANC is contact gelegd. Wij vragen hen om over bovenstaande punten te vertellen en we willen de discussie erna graag toespitsen op hoe wij hier hun verzet kunnen steunen, waarover volgende keer meer.

Meer info via ANC/SWAPOVrouwen steungroep, p/a C.O.S. Prins Hendrikstr 5 te Nijmegen. Elke donderdag telefonies van 11.00-15.00 uur, 080-233018

het moorden

El Salvador. Na een tijd van schijnbare stilte over de gebeurtenissen in dat land staan de kranten weer behoorlijk vol met allerlei informatie over het verloop van de verkiezingen die twee weken geleden zijn gehouden. De roerige verkiezingen en de dood van een aantal journalisten, waaronder ook de Nederlander Cornel Lagrouw hebben weer eens aangetoond dat de schijnbare rust alleen bestond bij de gratie van het feit dat de pers de situatie in het land alleen maar doodzweeg. De werkelijke verhoudingen in El Salvador zijn na de verkiezingen door de overwinning van de extreemrechtse Arena partij alleen maar verscherpt en de burgeroorlog zal de komende tijd bepalend zijn voor de toekomst van het land.

Het volgende artikel geeft in het kort een overzicht van de situatie vanaf november vorig jaar tot aan de verkiezingen.

Toename crisis

De politieke situatie in El Salvador wordt met de dag ingewikkelder, nu de presidentsverkiezingen voor de deur staan (mrt. '89). In maart '88 won de Arena-partij bij de parlaments- en gemeenteraadsverkiezingen door de lage opkomst en door fraude en corruptie. Dit had tot gevolg dat de Arena-partij een meerderheid kreeg in het parlement en veel burgermeesterzetels door Arena-leden werden bezet. Het heeft ook tot gevolg dat het Noord-Amerikaanse anti-opstandsbeleid (oorlogsvoering op lange termijn) onder druk is komen te staan. De Arena-partij wil namelijk met een kortdurende totale oorlog het verzet uitschakelen en daarmee de privileges van grootgrondbezitters en industriële konsolideren. Zij denken een dergelijke oorlog te bekostigen uit de middelen van grootgrondbezitters en industriële die in de USA wonen.

De PDC (christen-demokraten, partij van Duarte)- uitvoerder van de Noordamerikaanse anti-opstandsplannen - was inmiddels zó verdeeld, dat ze aanvankelijk met twee leiders naar buiten trad. Rey Prendes - die bij de Arena-partij aansluiting zoekt - en Chavez Mena, die meer in de voetstappen van Duarte lijkt te treden. Inmiddels heeft Rey Prendes een eigen partij opgericht en is Chavez Mena officieel leider van de PDC geworden. Uit geheime rapporten van de CIA blijkt dat deze Chavez Mena als presidentskandidaat naar voren zal schuiven. Uit dezelfde rapporten blijkt ook, dat de CIA activiteiten zal ontwikkelen om de kleine rechtse partijen te bundelen en aan te laten haken bij Chavez Mena.

Voor het eerst in 10 jaar zullen linkse partijen mee gaan doen aan de verkiezingen. Zij hebben zich verenigd in de Democratische Convergence. Dit is een coalitie van een aantal partijen dat voortkomt uit de FDR. Het FDR is een overkoepelend orgaan van vakbonden en oppositiepartijen, die niet kiezen voor de gewapende strijd, maar deze wél ondersteunen en een alliantie zijn aangegaan met het FMLN. De linkse partijen willen gebruik maken van de politieke ruimte die de verkiezingen bieden en deze gebruiken om te komen tot: politieke legitimiteit (bestaansrecht); het bewustmaken van de bevolking en het opbouwen van een consensus en het vormen van een breed front vóór een politieke oplossing van de problemen in El Salvador. Mogelijke presidentskandidaten voor de CD (DC) zijn: Ungo, Zamora en Roldán.

ondanks dat Duarte beweert dat de presidentsverkiezingen een belangrijke stap zijn in het democratische proces, stelt het FMLN zich op het standpunt dat ze niet anders zijn dan een poging om de militaire repressie tegen het volk te legaliseren: het is tenslotte zo dat wanneer de PDC weer aan de macht komt het beleid van nu wordt doorgevoerd, hetgeen betekent: repressie, honger, werkloosheid en schending van de mensenrechten.

Het FMLN maakt duidelijk dat het kunnen meedoen van de linkse partijen aan de verkiezingen te danken is aan de gewapende strijd en de toename van de macht van de verschillende volkssektoren die in hun strijd ook gesteund zijn door het FMLN. Zij laten weten, dat zij de autonomie van het FDR erkennen en zij hun deelname aan de verkiezingen zullen respecteren, door toe te zien op de veiligheid van de afzonderlijke FDR-leden.

Maar ook door er op toe te zien dat de FDR-ideeën vrijuit naar voren gebracht kunnen worden. Deze houding van het FMLN is terug te voeren op één van de vier elementen die het FMLN in haar strijd betreft, nl. de consensus, o.a. het zoeken naar de overeenkomsten bij de volksorganisaties en het hen op deze punten steunen.

Dat het FMLN-FDR steeds krachtiger wordt blijkt uit dat zij de andere elementen - de gewapende strijd, de opstand en de politieke dialoog - tegelijkertijd ook alle aandacht weet te geven:

- bij de gewapende strijd behaalt het FMLN nog steeds overwinningen, zowel op het (platte-)land als in de steden. Het FMLN-leger breidt zich meer en meer uit, in tegenstelling tot het rekruteringsleger dat het van gedwongen rekrutering moet hebben. Dat het FMLN werkelijk macht heeft in de door hen gecontroleerde gebieden is o.a. op te maken uit het feit dat het FMLN de salarissen van de koffiepluk(st)ers heeft vastgesteld. Een ander opzienbarend gebeuren was de éézijdige wapenstilstand die het FMLN voor de duur van 5 dagen afkondigde toen de OAS (Organisatie van Amerikaanse Staten) in november bijeenkwam in San Salvador.

- de politieke dialoog is ekstra onder de aandacht gekomen door de diplomatieke rondreis die een aantal vertegenwoordigers van het FMLN gemaakt hebben door een aantal Middenamerikaanse landen.

In Costa Rica, Equador, Mexico, Argentinië en Peru hebben regeringsvertegenwoordigers laten weten, dat er ondanks de ideologische verschillen met het FMLN samen te werken is en dat er zonder het FMLN geen oplossing gevonden kan worden voor de problemen in El Salvador.

vador

maarsregiem

- de groei van de opstand van de bevolking is ondermeer te zien in de daadwerkelijke steun, die de bevolking het FMLN geeft bij hun acties. De betrokkenheid bij de strijd uit zich dan ook in de vele massale demonstraties die de laatste maanden gehouden zijn. De belangrijkste en grootste demonstratie (ruim 30.000 mensen) was wel die op 15 november, waarbij vertegenwoordigers van alle volksorganisaties, boeren, arbeiders, studenten en leden van de Permanente Kommissie van het Vredesdebat (in deze kommissie zijn 58 organisaties vertegenwoordigd), een petitie aanboden aan de OAS-vergadering, opdat deze zich zou uitspreken vóór de konsensusstelling.

De verkiezingen

Steeds hebben FMLN en FDR de verkiezingen beschouwd als onderdeel van het anti-opstandsplan van de VS in El Salvador. Het bondgenootschap tussen FMLN en FDR - dat al ruim 8 jaar bestaat - is een strategisch verbond tegen het anti-opstandsplan van die VS. Het laatste jaar hebben FMLN en FDR op autonome wijze strategieën ontwikkeld ten aanzien van de komende verkiezingen. Ze vinden het proces van de verkiezingen belangrijk, omdat het de strijd vóór politieke onderhande-

lingen kan versterken. Zij willen beide een politieke oplossing voor de crisis in El Salvador zonder Noordamerikaanse inmenging. FDR en FMLN stelden zich tot nu toe op het standpunt, dat de verkiezingen die door de Salvadoraanse regering uitgeroepen zijn nooit democratisch zouden kunnen verlopen. Toch maakte het FDR middels de Democratische Convergentie (CD) gebruik van de beperkte ruimte die de verkiezingen tot op dit moment boden. Het democratische karakter daarvan was echter geheel zoek. FDR-leden werden bedreigd, demonstraties van de massaorganisaties voor rechtvaardige eisen werden brutaal ingedrukt. En vooraanstaande leiders van massa- en mensenrechtenorganisaties werden vermoord. Dit was de reden waarom het FMLN de verkiezingen in eerste instantie wilde boycotten (dit houdt in dat er in het door de FMLN gecontroleerde gebied niet gestemd zou kunnen worden, dat het FMLN de mensen zou oproepen niet te gaan stemmen en dat hun militaire acties zouden worden verhevigd.

In januari kwam het FLMN met een verkiezingsvoorstel. Ze wilden de verkiezingen wel ondersteunen onder de volgende voorwaarden :

- de verkiezingen moeten een half jaar uitgesteld worden
- het leger en de politie moeten alle repressie staken
- de VS moet buiten de verkiezingen blijven en geen enkele politieke partij steunen.
- de Democratische Convergentie moet zitting nemen in de verkiezingsraad.

Dit voorstel van de FLMN kwam na enige maanden een enorm krachtig offensief te hebben uitgevoerd. Kazernes werden overal in het land aangevallen, in alle provincies waren aanvallen op en bomaanslagen. Het FMLN liet duidelijk zien hoe sterk het is en hoeveel ondersteuning het krijgt van de bevolking. Het stelde de VS, de regering en het leger, en de rechtse partijen voor een duidelijke keuze: of ingaan op het voorstel, of het militaire offensief zal doorgaan en uiteindelijk op de overwinning uitlopen, maar dat laatste zou nog veel meer doden en economische schade betekenen.

El Salvador

BIENVENIDOS
A SAN SALVADOR
CONCEJO MUNICIPAL

WIND ADRIAN /
EL SALVADOR

Het voorstel kreeg meteen ondersteuning van vakbonden en massaorganisaties. Het verzet biedt al vanaf 1984 aan om te onderhandelen, en altijd hebben de machtshebbers en de VS dat genegeerd. De eerste reactie van Duarte was ook weer dat het voorstel "ongrondwettelijk" was en dus waardeloos. Maar omdat het een vergaand voorstel was, en vooral omdat duidelijk was hoe sterk (militair onverslaanbaar) het FLMN is, ging men er eerst toch op in. Bush liet vanuit de VS weten dat het voorstel interessant was. Met alle partijen werd in Mexico overlegd. Duarte deed een voorstel (verkiezingen zes weken uitstellen), de extreme rechtse partij Arena wilde het voorstel eerst wel, toen weer niet aksepteren, het leger liet lange tijd niets van zich horen, maar dreigde bedekt met een staatsgreep als men op het voorstel in zou gaan. Kortom een propagandacircus waarbij het vooral ging om het initiatief weer terug te krijgen.

Uiteindelijk werd duidelijk dat er niet serieus op het voorstel in werd gegaan. De verkiezingen zouden op de gebruikelijke manier opgezet worden; een farce onder voor progresieve mensen levensgevaarlijke omstandigheden, onder dreiging van doodseskaders en militairen, met alle pers in handen van rechts, en de VS dirigerend op de achtergrond. Zulke verkiezingen zijn volgens het FLMN niet meer dan een onderdeel van opstandsbestrijding, een show om de verschrikkelijke repressie en het structurele geweld achter te verbergen. Een papieren democratie in het land waar het leger en de VS en de rijke elite de macht heeft. Het FLMN riep op om de verkiezingen te boycotten, en verhevigde het offensief. De Christendemokraten en Arena knalde hun gesmeerde campagne los. Iedereen geeft de Christendemokraten de schuld van de armoede en de oorlog van de laatste jaren. Arena speelde daar handig op in en speelde de vaderlandslievende partij, en scheldt vnl. op de Christendemokraten. In een poging om van het etiket doodseskader af te komen is niet de fascistische D'Aubuisson kandidaat gesteld maar de onbekende miljardair Christiani.

Toen de verkiezingsdag aanbrak waren er dagenlang gevechten geweest. In het hele land en in de hoofdstad, waar zelfs het zwaarbewaakte presidentiële paleis onder vuur werd genomen. Zaterdag waren er rellen, er lagen hier en daar hoge barrikaden op wegen, winkels werden geplunderd. Het FLMN had een algehele transportstaking afgekondigd; niets reed er meer, behalve pers en militairen. Het leger hield de stad bezet, overal zwaarbewappende kerels en tanks op kruispunten.

De Convergencia Democrática besloot toch mee te doen, zo goed of kwaad als dat kon, beschermd door de aandacht van de wereld en de pers. Het FLMN liet weten de stemlokalen niet als doel te zullen nemen.

In de vroege ochtend van de verkiezingszondag voerde het FLMN een grote aktie uit in een buitenwijk van de hoofdstad. Met honderden probeerden ze de wijk in te nemen en gingen een gevecht aan met het leger. In de heuvels rondom de hoofdstad werd gebombardeert met jets. Op talloze ander plekken in het land waren andere konfrontaties. Elektriciteit en water was voor het grootste deel uitgevallen door sabotage.

Zo liepen de verkiezingen. Arena won ze, miljoenen mensen hebben hadden niet gestemd (een miljoen Salvadorianen is gevlucht en kan niet eens stemmen), velen hebben de boycot uitgevoerd of interesseren zich niet voor die verkiezingen. In door het verzet gecontroleerd gebied waren zo-wiezo geen verkiezingen. Van de geregistreeerde kiezers (degene die hun stemkaart afgehaald hadden) heeft hoogstens 45 % gestemd, en daarvan 53 % op Arena. Wat een overwinning!

De repressie op de verkiezingsdag was hevig geweest. Het eerste nieuws dat binnenkwam ging gelijk over journalisten die duidelijk door het leger vermoord waren: Roberto Naves werd op straat doodgeschoten, Mauricio Pineda toen hij net uit een kazerne kwam waar hij z'n pasje had gehaald. 'S avonds kwam ook het bericht dat Cornel Lagrouw, kamaraman voor de IKON, dood

was, door het leger doodgeschoten. Al heel snel werd duidelijk dat het waar was, dat er doelgericht op 'm geschoten was, dat hij niet op tijd in het ziekenhuis kon komen omdat een helikopter de hele tijd de auto onder vuur nam. Het lijkt ook wel een val te zijn geweest: militairen bij wegversperringen hadden de journalisten twee keer aanbevolen naar een bepaald dorp te gaan, het betreffende dorp waar de guerilla zat. Het leger viel aan, en schoot vanaf honderd meter op de duidelijk herkenbaar filmende Cornel. Behalve Cornel zijn op zondag nog minstens 45 mensen omgekomen, voornamelijk guerilla's en burgers, en enkele militairen.

Met de extreemrechtse Arena aan de macht zal de situatie nog verharderen. Maar dat is relatief, want de terreur was al enorm, en de macht in handen van dezelfde klik. Het wordt nu duidelijker, de partij van de doodseskaders aan de macht na belachelijke verkiezingen. De VS en hun bondgenoten staan voor de taak om dit regime als democraties te gaan ondersteunen, er geld en wapens in te pompen. Wie gelooft ze nog?

**STEUN
het verzet**

de herdenking van de opstand van 30 maart 1976

Op 30 maart 1976 is in Galilea, het noorden van Palestina, de palestijnse bevolking in opstand gekomen tegen de zionistische politiek van de israeliese staat. Aan deze opstand is een lange voorbereidingstijd van 6 maanden voorafgegaan. En bij deze voorbereidingen hebben behalve de Palestijnen in lokale groepen ook demokratiese joden en anti-zionistische groeperingen en de israeliese kommunistiese partij (Rakah) een belangrijke rol gespeeld.

De redenen voor de opstand:

- Sinds 1948 hebben de zionisten de meeste Palestijnen verjaagd uit de dorpen en steden van Galilea. Maar ondanks al deze terreurdaden zijn er tóch nog zo'n 130.000 Palestijnen achtergebleven. En hun aantal groeide tot 1976 weer aan tot ongeveer 700.000 mensen.
- Sinds 1948 hebben de zionistische autoriteiten beleidsmatig land onteigend, niet alleen van de gevluchte Palestijnen, maar ook van de achtergebleven bevolking. In 1960 bedroeg het totaal van het gestolen land 1½ miljoen donam (1 donam = ± 1 are).
- Sinds 1948 staat het hele gebied van Galilea onder militair bevel, zoals we dat van Zuidafrika kennen.
- De onteigende gebieden worden voor militaire doeleinden en voor zionistische nederzettingen gebruikt. Daarbij bewerken ze een opsplitsing van de door Palestijnen bewoonde gebieden.
- In zake ondewijs heeft het militaire regiem van Israel geprobeerd de bevolking de toegang tot onderwijs te blokkeren door o.a. de nieuwbouw van scholen te verbieden en de aanstelling van leerkrachten te verhinderen; en dit ondanks de sterk groeiende bevolking.
- De palestijnse boeren, die de zelfverzorging van de bevolking garandeerden, werden systematies hieraan gehinderd. Zij werden gedwongen hun arbeidskracht voor een laag loon ter beschikking van de israeliese ekonomie te stellen.

- Ondanks de sterke groei van de bevolking werd het de Palestijnen verboden nieuwe huizen te bouwen of hun bestaande huizen te vergroten. In tegendeel: niet minder dan 65 palestijnse dorpen werden totaal opgeblazen en mogen sindsdien niet meer door de bewonersters worden opgebouwd.

- Evenals in Nederland onder de duitse bezetting, was het de palestijnse bevolking verboden om naar een arabiese zender op de radio te luisteren. Heel veel mensen zijn op grond hiervan opgepakt en vervolgd.

- Het hele beleid van de israeliese bezetter was gericht op een verdeel-en-heers politiek: discriminatie naar huidskleur en godsdienst. De palestijnse Druzen, bijvoorbeeld, werden genaturaliseerd en zodoende gedwongen in het bezettingsleger dienst te doen. Zij moesten dan optreden tegen hun eigen bevolking.

Aanleiding tot de opstand:

- In 1975 hebben de israeliese autoriteiten het besluit genomen om van het door de Palestijnen in gebruik zijnde land nóg eens 20.000 donam te onteigenen. Na de boven genoemde voorbereidingen werd op 30 maart 1976 de opstand uitgeroepen. Ze begon met een algemene staking.
- Het israeliese leger voerde de spanning op door in de maand maart het aantal kontroles en huiszoekingen sterk op te voeren.

- Op maandag 29 maart '76 overviel het israeliese leger en para-militairen de dorpen Arraba, Sachnin en Derhana. Zonder reden werden lukraak de mensen afgetuigd en werd er met traan-gas en scherp in het wild rondgeschoten.

Die nacht werd de 19-jarige Ger Jassin vermoord. Onmiddellijk werd voor heel Galilea een uitgaansverbod uitgevaardigd. De volgende dag begon ondanks deze maatregelen de algemene staking. Iedereen ging zoals afgesproken de straat op om vreedzaam te protesteren ter verdediging van hun land.

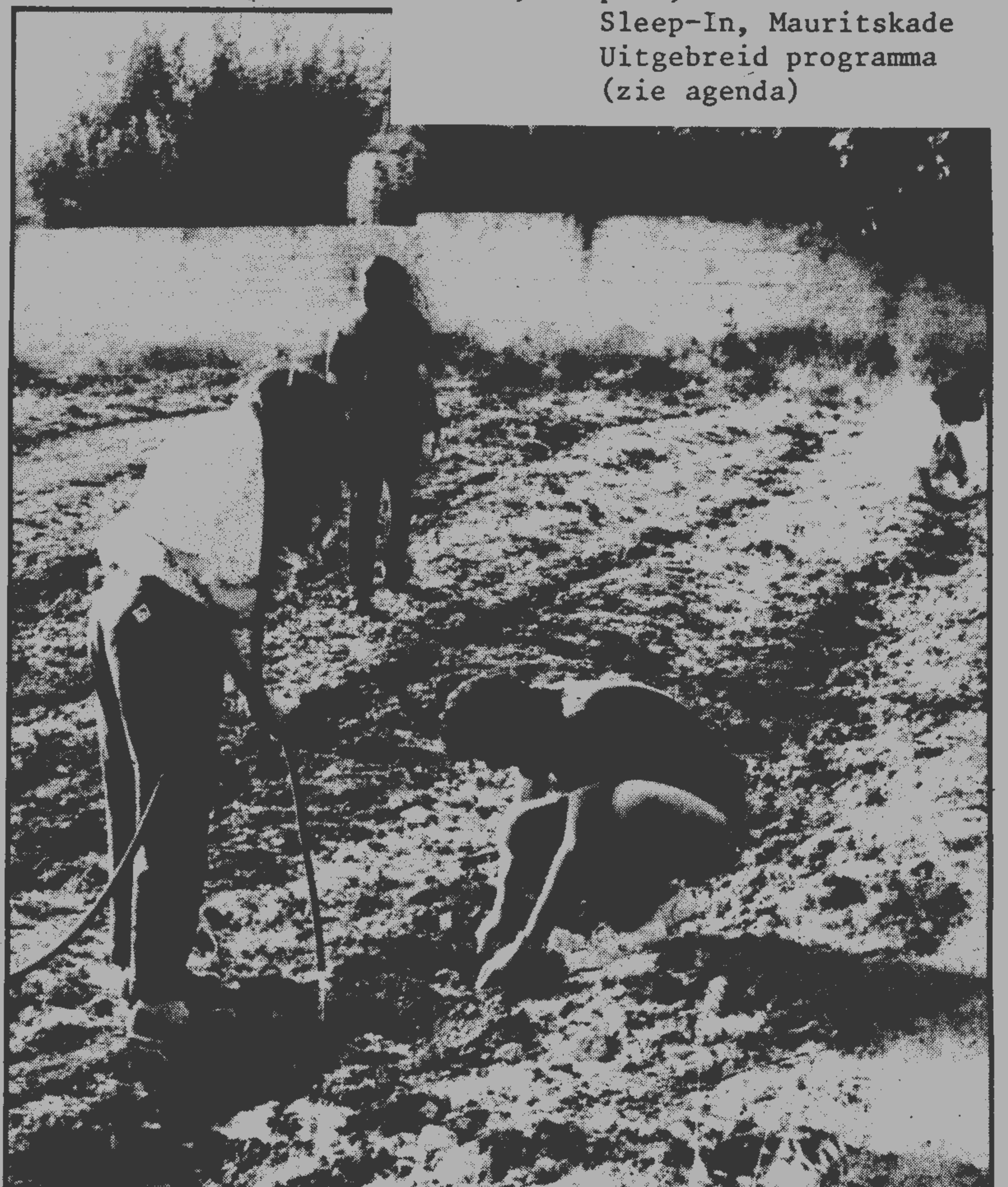
Het enige antwoord van de bezetters was: in het wilde weg op de menigte in schieten.

Het resultaat: 6 doden, 159 gewonden en meer dan 360 arrestaties in Galilea.

DAG VAN HET LAND - viering:

Den Haag, 30 maart, 20 uur
Blauwe Aanslag, zaal
film "Omsingeling van Beiroet en de massamoorden in de kampen Sabra en Shatilla"
Daarna discussie en muziek.

A'dam, 7 april, 19.30 uur
Sleep-In, Mauritskade
Uitgebreid programma
(zie agenda)

MANIFESTATIE

ter ondersteuning

De volgende stukken gaan over de hongerstakers manifestatie die op 26 maart in Paradiso Amsterdam gehouden werd. Het eerste stuk geeft een persoonlijke weerslag van de middag. Het tweede stuk is van Christiane Barabass, familielid van een van de gevangenen. Het derde stuk is een brief van Alan Reeve, een politieke gevangene die in de bajes van Scheveningen gevangen zit. De twee laatste stukken werden voorgelezen tijdens de manifestatie. Andere stukken die op die middag zijn verteld/voorgelezen kun je binnenkort in hongerstakings info nummer 4 vinden (volgende keer weer in de Zwarte).

Afgelopen zondag, 26 maart, was er in Paradiso Amsterdam een manifestatie georganiseerd uit solidariteit met de hongerstakers uit de RAF en het Verzet in de BRD. Ter ondersteuning van de eisen. Naar mijn idee was de opkomst wat magertjes (+/- 150 mensen), maar dat deed niet af aan de sfeer. De programmering zag er als volgt uit; Eerst een inleiding waarin de planning voor die middag uit de doeken werd gedaan. Daarna sprak Christiane Barabass, de zus van Ingrid, gevangene uit de RAF. Zij vertelde over de situatie van haar zus. Over hoe het met Christa Eckes gaat. En ze riep op om een zo'n breed mogelijke solidariteit met de gevangenen te bereiken. Haar verhaal kun je op de volgende pagina lezen.

Nadat er vragen gesteld waren volgde een korte pauze. Herman Pieter Bakker Schut opende het tweede gedeelte. Een vurig betoog waarin allerlei voorbeelden aangehaald werden van isolatiefolter en martelingen. Hij sprak over de internationale uitwisseling van methoden om het verzet in mensen te breken. Met als voorbeeld de uitwisseling tussen de BRD en Peru. Een leuke anekdote die me net te binnen schiet, is het verhaal over het franse opperhoofd Mitterand, die op 14 juli op ludieke wijze de bestorming van de Bastille (dit jaar exakt 200 jaar geleden) wil herdenken. In een demonstratieve optocht moet men zich naar de bajes begeven om daar op symboliese wijze de gevangenis te bestormen en te bestoken met (jawel) papieren bakstenen. Hoe denkt men anno 1989 over de bajes !

Ook deze tekst zal nog uitgewerkt en gepubliceerd worden.

Ik moet er wel even bij zeggen dat ik het jammer vond dat het betoog van Bakker Schut onderbroken werd vanwege tijdsgebrek en dat er achteraf geen mogelijkheid meer was tot het stellen van vragen. Achteraf had dit best gekunt. Er was uiteindelijk nog tijd genoeg over. Ikzelf had van hem graag nog wat willen horen over de advocaten van de gevangenen.

Er volgde een korte uiteenzetting van Monika, ex-gevangene uit de RAF, over het belang van de hongerstaking en de achtergronden daarbij. Uit haar verhaal bleek duidelijk dat de hongerstakers en de politieke gevangenen ontzettend veel waarde hechten aan de steun van buiten. Niet alleen om het zelf vol te kunnen houden, maar ook vanwege de druk dat zo iets internationaal kan uitoefenen. De wisselwerking tussen binnen en buiten. OP de vraag uit het publiek wat haar inschatting is over het verloop van de hongerstaking en over de inwilliging van de eisen kon ze eigenlijk geen antwoord geven. Zelfs na het meemaken (aktieve deelname) van negen hongerstakingen is het onmogelijk een inschatting te maken van de reactie van de staat. Wel is het duidelijk dat er van de kant van de hongerstakers geen enkel compromis zal worden aangegaan. De complete tekst zal waarschijnlijk in de volgende info (nr.4) verschijnen.

Hoe zij op dit moment hun cliënten bijstaan en hoe zijzelf daarin (ongetwijfeld) gehinderd worden en hoe ze daarmee omgaan. Misschien iets voor een volgende Zwarte ?

Na Bakker Schut werden er nog enkele solidariteitsverklaringen voorgelezen. De brief van Alan Reeve, die zelf ooit eens 54 dagen in hongerstaking is geweest, kun je ook lezen op de volgende pagina's. Uit zijn verhaal les je de emoties van iemand die zelf op het randje van de dood heeft gestaan.

Een andere brief die voorgelezen werd was die van een vertrouwens arts, die zelf helaas niet aanwezig kon zijn. Ook deze brief zal nog gepubliceerd worden. Ik weet zelf niet zo goed meer weer te geven wat er in de brief stond. Hoewel het wel indruk op me maakt heeft.

HONGERSTAKING

van de

Daarna nog een stuk van de nederlandse steungroep zelf. Ook hierin sterk de persoonlijke betrokkenheid verwoord. Natuurlijk ook vanwege de negen maanden die René in de bajes gezeten heeft, waardoor je ongetwijfeld beter gaat begrijpen wat binnen en buiten betekend. Ook deze solidariteitsverklaring kun je in de volgende info helemaal lezen. Nog enkele verklaringen, waaronder die van het LAO (landelijk anarchisties overleg) die beseften hoe belangrijk de strijd van de hongerstakers ook voor onszelf is. Tot slot werd er nog een resolutie 'aangenomen', waarin alle aanwezigen zich solidair verklaarden. deze resolutie werd per telegram overgebracht naar de BRD.

Ik zei in het begin dat de opkomst nogal magertjes was, maar dat desondanks de manifestatie toch geslaagd was. Er wordt dan wel gezegd dat de tijden veranderen. In '84/'85 was de opkomst bij een soortgelijke manifestatie drie keer zo groot. Is het dan niet meer aktueel, leeft het niet meer, is het god voor ons allen en ieder voor zich? Ik moet zeggen dat ik het niet meer zo begriip. Vraag me dan af of er pas betrokkenheid ontstaat, wanneer er een hongerstaker gedood is. Niet alleen bij de media bedoel ik dan. Van dat soort instanties kun je verwachten dat ze zich scharen aan de kant van de BRD staat. Ik vraag me af waar de betrokkenheid van "de beweging" gebleven is. Hoe lang duurt het nog voor dat iedereen beseft dat hun strijd en hun eisen ook ons aangaan. Denk alleen maar aan de europese eenwording in '92.

Ik denk dan onmiddellijk aan de BRD als voorloper in het verzinnen van allerlei (techniese) snufjes die ertoe dienen het verzet in de bajes zo snel mogelijk te breken of de kop in te drukken. Niet alleen bij diegenen die al in de bajes zitten, maar ook als afschrikmiddel voor al diegenen buiten die bereid zijn zich te verzetten tegen het systeem van uitbuiting en onderdrukking.

Denk maar aan het feit dat er in Leeuwarden al gebouwd wordt aan een bajes naar het duitse Stammheim model. Of dichterbij huis, de invoering van Artikel 140, die ons allen een stuk immobiler zou kunnen maken. Als je dit vergeelijkt met Paragraaf 129a in de BRD zie je wat ons nog te wachten kan staan.

Even terug naar de manifestatie. Op zich was het niet nieuw wat ik hoorde. Maar wat ik belangrijk vond, was het vuur waarmee de mensen spraken over solidariteit. Zo fel dat het op mij oversloeg en ik heel erg besepte hoe belangrijk het voor de hongerstakers en de politieke gevangenen is om te weten dat er buiten mensen zijn die voor hen opkomen. Zelfs in de vorm van mijn nietig persoontje. Het beseft dat het zo dicht bij je staat. Nu gaat het om hen, maar straks gaat het om je vrienden, je makkers en misschien wel om mijzelf.

Soms kreeg ik even een brok in mijn keel, kon wel janken. Hetzelfde gevoel als bij het lezen van de brieven van de gevangenen. Teveel emoties. Maar het maakt me strijdbaar. Strijdbaar in de vorm van aktieve betrokkenheid. Strijdbaar in de vorm van een politieke wil om me te blijven verzetten tegen uitbuiting en onderdrukking, in welke vorm dan ook.

Op dit moment is het noodzakelijk de strijdbaarheid ook om te zetten in solidariteits akties. Tot nu toe wordt bijna alles uit de pers gehouden, maar er gebeurt van alles waarin de solidariteit met de hongerstakers en hun eisen tot uitdrukking komt. Internationaal.

In de BRD zelf zijn al twee demo's geweest met o.a. als leus de samenvoeging van politieke gevangenen. Talrijke sociale gevangenen hebben zich uit solidariteit bij de hongerstaking aangesloten. Verschillende manifestaties hebben plaatsgevonden en er wordt in de eigen media vrij veel gepubliceerd. De burgerlijke pers laat het natuurlijk afweten.

In Nederland zijn/worden info-avonden gehouden. Er wordt in verschillende steden (regelmatig) geklad. De manifestatie in Paradiso. Vorige week (22 maart) is het duitse konsulaat een tijdje geblokkeerd en zijn er pamfletten uitgedeeld. (Helaas heeft men hierover niets naar de Zwarte op gestuurd). Het komt langzaam op gang, maar er moet nog veel meer gebeuren om de druk op de BRD te vergroten.

In ieder geval is er op 15 april een demonstratie gepland. Het hoe laat en waar wordt nog bekend gemaakt. Let op de aankondiging. Laat jezelf er goed van doordringen van wat er gaande is in de BRD, maar ook hier. Kom massaal naar de demo.

Nog even dit: info nr 4 verschijnt volgende week en zal dan pas een week later in de Zwarte worden bijgevoegd. Hierin lees je meer over de manifestatie.

CHRISTIANE BARABASS AAN HET WOORD OVER HAAR ZUS INGRID

Vanaf het begin is er een brede ondersteuning geweest voor de eisen van de hongerstakers. Meer dan ooit tevoren kunnen we zeggen: de eis tot samenvoeging is politiek gemaakt!

Talrijke solidariteitsverklaringen van verschillende maatschappelijke groepen uit de BRD, zowel als uit het buitenland. Bijna dagelijks manifestaties waaraan honderden mensen deelnemen, de demonstraties in Essen en Hamburg met resp. 10.000 en 8000 deelnemers, talrijke manifestaties bij de gevangenen - onze familie - (van de gevangenen) info met een oplage van 10.000, om maar wat voorbeelden te noemen. In de burgerlijke media was de berichtgeving over de hongerstaking minimaal. Over de strijd van de gevangenen, hun gerechtvaardigde eisen en de brede ondersteuning dringt nauwelijks iets door. De staat heeft lang gezweven, tot 15 maart, in de zesde week van de hongerstaking. Toen heeft de minister van justitie van Nord Rhein Westfalen -Krumstiek- zich publiekelijk geëit. In Nord Rhein Westfalen zit Christa Eckes, gevangene uit de RAF, vast. Christa Eckes en Karl Heinz Dellwo zijn als eerste begonnen met de ketting van de hongerstaking. Nadat beide dus zes weken in hongerstaking waren, heeft Krumstiek vastbesloten te kennen gegeven aan de eisen politieke gevangenen (de samenvoeging in één of twee grote groepen) geen gehoor te geven. Gelijktijdig beweerde hij dat er in NRW geen isolatie plaatsvindt. Als bewijs daarvoor voerde hij aan dat Christa met andere vrouwelijke gevangenen kan samenzijn en kan deelnemen aan gemeenschappelijke activiteiten. Een dag na de verklaring van Krumstiek is Christa overgeplaatst naar het gevangenhospitaal in Fröndenbergh. Ondanks dat ze van tevoren schriftelijk had vastgelegd dat een overplaatsing tegen haar wil zou zijn.

De overplaatsing vond niet plaats uit mediese -of gezondheids overwegingen. Tot nu toe gaat het met Christa naar omstandigheden redelijk goed. De overplaatsing diende ertoe om Christa en de vrouwen op haar afdeling, die zich solidair verklaard hebben en zelf in hongerstaking zijn gegaan, uit elkaar te halen.

Zo gaat dat namelijk in de 'normale' detentie (Normalvollzug). En deze maatregel is een voorbeeld uit de realiteit. Zodra er solidaire relaties ontstaan, het maakt niet uit of dat tussen sociale gevangenen is of tussen politieke, worden de gevangenen gelijk van elkaar gescheiden. Het systeem van 'Normalvollzug' is een systeem waarin men verdeeldheid probeert te zaaien tussen de gevangenen onderling, en waarin men streeft naar een splitsing van de gevangenen. Hieraan kan men spiegelen hoe de BRD staat binnen en buiten de gevangenis over mensen heersen wil: door vereenzaming, konkurentiedruk, repressie, door vernietiging van humaniteit. De politieke gevangenen hebben, toen ze nog buiten waren, gestreden tegen deze door de staat opgelegde en met alle geweld ingerichte 'normaliteit'. Ook in de bajes strijden ze verder voor een ander leven. Konkreet: nu voor omstandigheden waarin hun identiteit als kollektief ook tot uitdrukking kan komen in een leven als kollektief., waarin de gemeenschappelijke discussie en kommunikatie kan plaatsvinden, waarin de discussie met diegenen die buiten zijn en met hen die dat willen mogelijk is. Ik zal proberen duidelijk te maken hoe ik dat bij mijn zus heb ervaren. Ingrid was vanaf het begin in isolatie. Ondanks het feit dat Gisela Dutzi, gevangene uit de RAF, en Mareille Schmegner, gevangene uit het Verzet, in dezelfde gevangenis, zelfs op dezelfde afdeling, zaten. Een tijdje geleden voor de hongerstaking begonnen was, had Ingrid de mogelijkheid om een paar uur per dag samen te zijn met Gisela Dutzi. Dit was pas mogelijk nadat Mareille was overgeplaatst. Voordat de 'mogelijkheid' tot 'gezamenlijk' luchten er was, konden de drie vrouwen aan de celdeur met elkaar praten. Hiervoor hadden ze echter moeten vechten en weer verdedigen. Ingrid heeft toen in een verklaring tijdens een proces gezegd -zij en Mareille hadden nog een keer een hoger beroep- welke mogelijkheden dit gemeenschappelijke luchten schiep, maar ook aan welke grenzen dit verbonden lag. Bijvoorbeeld dat ze samen bezoeken konden voor- en nabereiden, dat ze brieven met elkaar konden bespreken. Dus een klein stukje zelforganisatie.

Dat het samenzijn met haar tweeën alleen niet genoeg is, dat ze Mareille, haar gedachten en haar uitgangspunten in de discussie erg missen. En dat ze samenvoeging willen.

Ik heb dat zelf nog eens direkt kunnen merken, toen in december '88, 3 vrouwen uit het Verzet voor anderhalve week in dezelfde gevangenis zaten als Gisel en Ingrid. Allebei konden ze via de celdeur of via het celraam met deze vrouwen praten. Nog vele weken later hebben Ingrid en Gisel in hun brieven gesproken over wat ze van de drie vrouwen gehoord hadden. Over het dagelijks leven, over de mensen in Frankfurt, waar ze zelf in hun hoofd mee bezig waren en wat voor hun op dat moment belangrijk was. Sinds het begin van de hongerstaking zijn Gisela en mijn zus van elkaar gescheiden. Ze hebben geen mogelijkheid tot gemeenschappelijk luchten meer. Ook krijgen ze geen informatie meer -net zoals de meeste gevangenen die in hongerstaking zijn- over de dingen die buiten gaande zijn.

Ik wil nog eens terug komen op de situatie van Christa Eckes, nadat ze overgeplaatst is van Köln-Ossendorf naar het gevangenis hospitaal Fröndenberg. Vijf dagen na de overplaatsing had ze noch niets van haar persoonlijke spullen gekregen, niets om te lezen, niets om te schrijven, haar persoonlijke correspondentie niet, geen werk materiaal, niets. Aan deze, tegen de wil van Christa geschiedde, overplaatsing en aan de publieke uitspraken van minister van justitie Krumsiek (een dag voor de overplaatsing) wordt duidelijk dat:

ofschoon de situatie van Christa en Karl Heinz zich toespitst, ofschoon de solidariteit met de hongerstaking heel breed is, reageren de politiek verantwoordelijken met een harde houding. Dat betekent dat de solidariteit nog breder gedragen moet worden, om uiteindelijk de samenvoeging door te zetten. Dit stelt ons voor de vraag: hoe moeten we de druk op de BRD staat vergroten.

Wij, de familie van de gevangenen, zijn overtuigd van de vastberadenheid van de gevangenen, om na 18 jaar isolatiefolter eindelijk de samenvoeging in grote groepen te bereiken. Wij zijn bang dat er in de strijd gevangenen zullen sterven. Maar we weten ook dat hun eisen gerechtvaardigd zijn en dat ze alleen in de strijd tegen de BRD staat doorgezet kunnen worden. Daarom zullen we ook alles doen en ons deel eraan bij dragen om de samenvoeging van de politieke gevangenen in een of twee groepen te bereiken. De internationale solidariteit met de politieke gevangenen is een belangrijk pressiemiddel om te komen tot de inwilliging van de eis tot samenvoeging.

De BRD wil de isolatiefolter als "witte" folter doordrukken en dat is voor een deel ook gelukt:

In Frankrijk zitten de gevangenen uit de Aktion Directe in isolatie, in België zitten de gevangenen uit de CCC in isolatie, in Spanje zijn de kollektieven van de gevangenen uit de Grapo, PCE(R) en de ETA uit elkaar gehaald, in Italië worden de gevangenen uit de Rode Brigade steeds meer afgezonderd, in Turkije wordt de isolatiefolter toegepast, in Peru zijn veel gevangenen in de strijd voor het behoud van hun kollektieven vermoord, in Chili is een paar weken geleden voor de tweede keer geprobeerd om de isolatiefolter voor politieke gevangenen in te voeren. Overal in deze landen staat de strijd voor zelf bepaalde en georganiseerde kollektieven tegenover de door de staat georganiseerde isolatiefolter. Daarom is de strijd van de politieke gevangenen voor samenvoeging ook belangrijk voor de gevangenen in andere landen. Als de isolatiefolter hier gebroken wordt, kan de BRD staat de folter niet meer verkopen als succesvolle en zuivere methode ter bestrijding en vernietiging van politieke gevangenen. Dit zou kunnen betekenen dat destrijdvoorwaarden voor de gevangenen in andere landen verbeteren.

Wij weten van de vorige hongerstaking dat ook hier in Nederland altijd solidariteit met de politieke gevangenen in de BRD is geweest.

Met het oog op de betekenis van de hongerstaking nu, de harde houding van de politiek verantwoordelijken, de toegespitste situatie van Christa Eckes en Karl Heinz Dellwo, is het noodzakelijk ook van hier uit de druk op de BRD staat te vergroten.

Christiane Barabass.

Tot nu toe zijn de volgende gevangenen in hongerstaking:

(in volgorde van aansluiting)

Christa Eckes

Karl Heinz Dellwo

Gabriëlle Rollnik

Rolf Heissler

Adelheid Schulz

Brigitte Mohnhaupt

Irmgard Möller

Hanna Krabbe

Ingrid Barabass

De laatste drie hebben zich op 29 maart aangesloten.

SOLIDARITEITSVERKLARING VAN ALAN REEVE

Open brief aan degenen die betrokken zijn bij de en bezig zijn met de hongerstaking in de BRD, 26 maart '89.

Eens te meer vinden de nazi-vernietigingskampen een echo in het heden. Eens te meer wordt het terrorisme van de staat gedemonstreerd op de wegterende lichamen van menselijk verzet. Eens te meer dragen onze duitse kamerad/inn/en het geweld van fascistiese ontwikkelingen. Eens te meer is onze kracht een reflex die wordt veroorzaakt door de levende nachtmerrie van een hongerstaking. Eens te meer....eens te meer.

Kamerad/inn/en, de leuze "NOOIT WEER" is een onderdeel geworden van de sociale geschiedenis van ons kollektieve verzet tegen de ekonomische, sociale en politieke programma's van het fascisme. En toch heeft deze leuze geen inhoud als weer meer van onze zusters en broeders geduldig moeten luisteren naar de schreeuwende kwelling van hun eigen vlees terwijl hun lichaam zichzelf consumeert. Mensen sterven van de honger in andere landen omdat de politiek van de winst de voorrang heeft boven behoeftes. Hier, in de korrupte en destruktieve europese zakenwereld van het imperialisme, sterven mensen van de honger omdat ze weigeren te gehoorzamen aan, en te applaudiseren bij die politiek van de winst: ondervoeding resulteert niet alleen in de sombere foto's van kinderen met opengesperde ogen en wanhopende moeders. De hongerstakende kamerad/inn/en zijn het snijvlak, de lichtende voorbeelden. Met nonchalante minachting voor menselijkheid roepen de duitse staat en zijn funktionarissen "STEEDS WEER", in een fundamentele tegenstelling tot ons. We moeten ze stoppen.

In zijn brief van begin maart '89 schreef de hongerstakende kamerad Rolf Heissler: "want de mensen maken zich sterk en beginnen zich tegen de levensvernietigende voorwaarden van dit systeem te verzetten". In haar brief uit diezelfde periode schreef de hongerstakende kameradin Susanne Schof: "In principe denk ik dat wat aan solidariteit van buiten komt, naar Hans Deutzmann (evenals Susanne een sociale gevange die zich bij de hongerstaking heeft aangesloten, typ.) zou moeten gaan. Hij verkeert in een veel slechtere situatie dan ik." Deze twee citaten drukken de gepolitiseerde revolutionaire menselijkheid uit waar het hier om gaat. Onze kamerad/inn/en zetten nu één van de mooiste defensieve achterhoede gevechten voort in de geschiedenis van het verzet, en tegelijkertijd stellen ze met hun eigen lichamen de vooruitgeschoven grenzen vast van ons dagelijks gevecht. Deze

hongerstaking raakt aan ieder aspekt van onze strijd: eens te meer, wordt een historische defenitie van strijd opgebouwd in de vorm van langzaam zichtbaar wordende skeletten. Als ook deze keer onze kamerad/inn/en sterven, als onze zusters en broeders eens te meer worden vermoord in de bajes-kampen voor sociaal-revolutionairen, als eens te meer strijders tegen repressie, onderdrukking en uitbuiting moeten worden geofferd op het moment dat wij in andere wachtkamers zitten, dan zal de ruimte voor verzet, welke hun akties helpen kreëren en te bepalen, afnemen. We zullen worden gedecimeerd. Onze gezamenlijke vijand zal sterker worden. Onze levenskracht zal er nog steeds zijn, we zullen de strijd verder voeren, maar uit onze open monden zal nog steeds het bloed vloeien. We kunnen niet worden verslagen, maar onze groepen en onze overwinningen kunnen worden verwond door de gevolgen van ondervoeding. Onze kamerad/inn/en weten dat hun moed al diegenen verwarmt en inspireert die de relaties tussen de wachtkamers en de vernietigingskampen herkennen: met iedere dag van hun strijd dwingen ze me, door de kracht van hun verbondenheid in de gemeenschappelijke strijd, om nog een dag langer te blijven leven, om te durven vechten voor nog een dag, en om te durven winnen. Totaal.

In mei, als ik mijn 28e jaar van (afgezien van mijn 362 dagen van relatieve vrijheid als voortvluchtige in '81 en '82) opeenvolgende gevangenschap in ga, zullen enkele hongerstakers op het andere einde van hun gang naar de dood staan. De NAZI-oplossing, de overduidelijke taktiek van het imperialisme in de metropool-gebieden, zal eens te meer de schim zijn op het feest van de naderende verenigde europese politiestaat, terwijl Oost en West hun zwaarden kunnen omvormen in prikkeldraad voor hun bajeskampen. Terwijl ik dat 28e jaar inga, zullen enkele hongerstakers gekomen zijn binnen dat onderdeel van de zone van gekwelde vastberaden politieke woede die uitgaat boven mijn 54 dagen van ervaring in '85, en terwijl hun bewustzijn zich vergroot, zo zal ik zowel gesterkt als verzwakt worden. Ik kan geen enkele scheiding of afzondering zien tussen het persoonlijke en het politieke in wat ik heb geschreven en in wat ik voel: deze hongerstaking draagt bij aan onze defenitie van kameraadschappelijkheid. Dit is niet slechts een intens en toch histories belangrijk konflikt: de kontoeren van revolutionaire mogelijkheden, de kern van onze strijd, daar gaat het hier ook om. Zullen we, eens te meer, de 1e mei vieren met massale rouw vlaggen en tegelijkertijd met meer verbitterd en woedend verdriet? deze vraag komt naar voren uit de nood van de gemartelde schreeuw welke resoneert door onze afzonder-

lijke en toch identieke omgevingen en het antwoord wordt gegeven in zeer materiële termen: onze kamerad/inn/en moeten ondervinden, door de intensiteit en omvang van onze reacties, dat zij niet alleen staan, en dat de folteraars zich zelf en hun leiders niet in duister en mist kunnen verbergen.

Individueel geïsoleerd en groepsgewijs geïsoleerd, deze vormen van martelend bestaan zullen zonder twijfel of kompromis bestreden worden. Nogmaals: de kontoeren van revolutionaire mogelijkheden staan ter sprake.

Ierse kameraden verdedigen de leuze die zegt tot het moment dat allen vrij zijn, we allen gevangen zijn: veel hongerstakers zijn gestorven in de strijd om die leuze en iets uit het verleden te maken. Maak de bajessen kapot die de wachtkamers vormen, en de vernietigingskampen zijn vernietigd, zowel die waarin onze duitse kamerad/inn/en sterven en die waarin de op winst gebaseerde fysieke en culturele schaarste als een taktiek van controle wordt ingezet.

Deze open brief is mijn solidariteitsverklaring met al de kamerad/inn/en die aan de huidige hongerstaking in de BRD

meedoen of deze ondersteunen. Het is ook voor de onbekende hongerstakers die tegelijkertijd aan zo'n aktie meedoen.

Ik wens hen mijn liefde en solidariteit, ik omhels ze in de daden van verzet die ik voer en steun ze onvoorwaardelijk in hun tussentijdse revolutionaire eisen.

Folter is de opzettelijke oplegging van pijn en de geïnstitutionaliseerde afwezigheid van menselijkheid. De hongerstakers voeren onze gemeenschappelijke strijd voort vanuit de meest duidelijke folterkamers. Ik hoor ze in mijn leven: de strijd gaat voort.

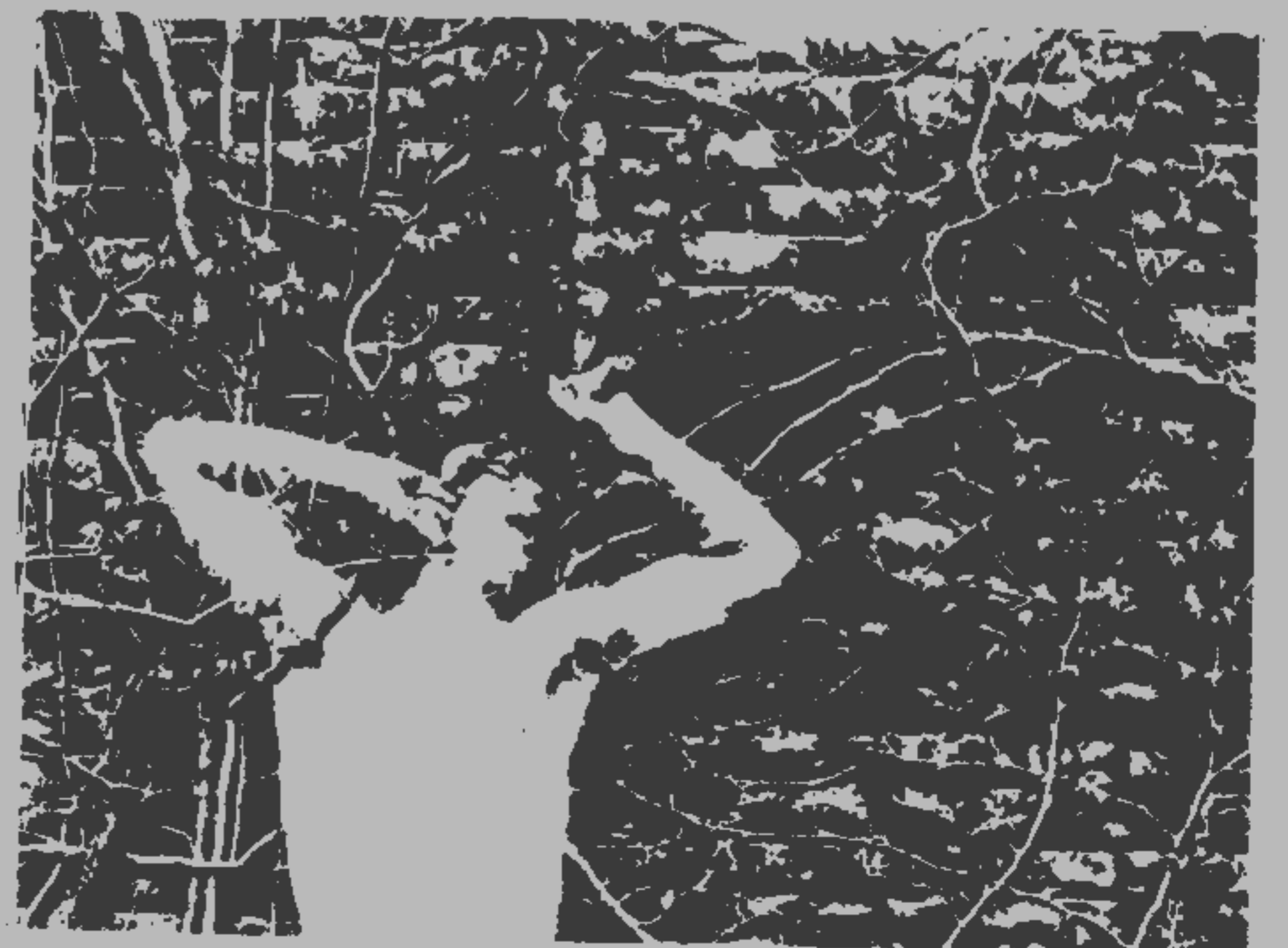
Voor Joop en de anderen 1989

Een zwevend blad - dat weigert zich over te geven, het valt: de aarde verheugt zich.

De regen streeft, het leven gaat door; voedsel, bron en stilstand van pijn.

Folter heelt nooit.

Alan Reeve
A-vleugel Centrale Strafgevangenis
Den Haag

NAVO: NIET ALLEEN

VERSUS OOSTBLOK

Als op 4 april aanstaande het 40-jarig bestaan van de NAVO wordt gevierd staat dat ter rechterzijde in het teken van 40 jaar "vrede en democratie". Links sputtert iets tegen: "Tegenover het feestgedruis van rechts moet links ook wat zetten", want 40 jaar NAVO betekent ook altijd nog 40 jaar atoomwaan-zin en bewapening dus oorlogs-dreiging. Angst voor de oorlog was het dat enorme massa's bijeenbracht begin '80. Meer dan angst was het echter niet. Aan de afschuw over de bewapening werd nooit een fundamentele maatschappijkritiek gekoppeld. Terecht wordt in een anti-NAVO brochure van BONK (voorjaar '86) gesteld dat de vredesbeweging met name het IKV- een aantal maatschappelijke grenzen als vaststaand heeft geaksepteerd. Het duidelijkst komt dit tot uitdrukking in de parlementaire weg die ze altijd heeft bewandeld. Parlementaire democratie en rechtsstaat zijn altijd onaantastbare heiligdommen gebleven. De eis "Geen nieuwe kernwapens in Nederland" moest op basis van overtuiging en argumenten ingewilligd worden. Iedereen was medestander want iedereen wilde immers "de vrede" alleen misschien langs een andere weg, maar toch. Er

waren schuldigen noch onschuldigen. en de 'bewapeningswedloop' had het meeste weg van een of andere dolgedraaid mechanisme, aan de vooravond van een abstracte oorlog zonder winnaars en verliezers. Bewapening, oost-west verhoudingen, iedereen lijkt er mee in zijn/haar maag te zitten en iedereen wil er vanaf. De achtergronden ervan, waar ze vandaan komen, dat lijkt er niet meer toe te doen. Het grote kwaad moet uitgebannen worden. En er lijkt hoop te zijn want de 'duif' Gorbatsjov deelt nu de lakens uit. "Star Wars" is van de voorpagina's verdwenen en het ene vredesvoorstel wordt door het andere opgevolgd; van bewapeningswedloop naar ontwapeningswedloop. Zo meteen valt de anti-NAVO huis-aan-huiskrant in de bus, misschien wel gefrankeerd met een postzegel ter gelegenheid van het 40-jarig bestaan. Niemand begrijpt het meer. Deze situatie laat zich ook niet begrijpen zonder een kijkje te nemen in de geschiedenis van de afgelopen eeuw.

FIN DU SIECLE

Aan het eind van de vorige eeuw was de wereld verdeeld onder de toenmalige machtigste

imperialistische staten: Frankrijk en Engeland. Het was de tijd waarin de industrialisatie op gang was gekomen, begonnen met en voorafgegaan door 300 jaar internationale concentratie van geldkapitaal en kapitaalgoederen- door de systematische plundering van de rest van de wereld door koloniale verhoudingen en koloniale handel. In het tijdvak dat de aanloop van de eerste wereldoorlog zou blijken te zijn, vielen een aantal mechanismen te ontdekken, die nu nog steeds pijnlijk aktueel blijken te zijn:

- De tegenstellingen tussen de imperialistische staten werden scherper en harder. De noodzaak voor afzetgebieden en grondstoffen voor het patriarchale kapitalisme, de zucht naar expansie en de terugkerende crises gaf de onderlinge concurrentie een steeds meer politiek-economies karakter, en daarmee ook een militair karakter. De nationale staten begeleidden het kapitaal over de grens heen, en vroeg of laat moest dat tot een uitbarsting komen. In dit geval waren het Amerika, Japan en Duitsland die hun deel van de uitbuiting opeisten.

- In de gekolonialiseerde landen ontstonden bevrijdingsbewegingen. Hun verzet verkleemde de speelruimte van de imperialistische staten.

- In de imperialistische staten zelf werden de HEERsden in toenemende mate gekonfronteerd met sociale onrust en revolutionaire oprispingen. Ook dit verzet verkleemde de speelruimte en stelde de HEERsden voor problemen. Een combinatie van voorzichtige hervormingen om de scherpste kantjes van de uitbuiting af te halen, en bikkelharde repressie waren het antwoord.

De toenmalige situatie laat zich omschrijven als het wachten op de aanleiding om militair te regelen, wat op geen enkele andere manier meer mogelijk was. De eerste wereldoorlog was dan ook een oorlog met voorbedachte rade.

De grootste schok van de eerste wereldoorlog was ongetwijfeld de russiese revolutie. Na het aanvankelijk mislukken van de idealen van de socialistiese internationale, datproletariërs zouden weigeren tegen elkaar te vechten voor de belangen van de HEERsende klasse, deed de russiese revolutie nieuwe hoop ontbloeien. De imperialistische staten kregen het knap benauwd van de toenemende stakingen, hongeroproeren, rellen en revolutionaire pogingen. Wat dat betreft loste de eerste wereldoorlog niet alleen niets op, in die zin dat dezelfde conflicten bleven voortbestaan, als die welke tot de eerste wereldoorlog hadden geleid, er was zelfs een immense bedreiging bijgekomen. Niet alleen werden in de Sovjet-Unie de industriën genationaliseerd, schulden niet meer erkend en dreigden de imperialistische staten een flink stuk afzetgebied en grondstoffentoevoer kwijt te raken, het 'spook' kwam ook akelig dicht bij huis.

De imperialistische staten sloten onderling "VREDE" en trokken eensgezind op tegen de bolsjewisten om de revolutie te vernietigen voor het écht zou overslaan naar andere landen. Thuis werd de repressie tegen revolutionair links flink opgeschroefd, en het was niet in zijn minst door de kollaboratie van de sociaal-demokratie dat de revoluties in Duitsland, Italië, Spanje, de slaviese staten en elders, mislukten. De imperialistische staten voerden tot 1920 hun interventie-oorlog tegen de Sovjet-Unie, tot ze eindelijk moesten erkennen dat de russiese revolutie een feit was.

De herverdeling van de wereldmacht was één van de gevolgen van de eerste wereldoorlog. Een ander gevolg was een verandering in de economiese structuren;

de industriële produktie kreeg in versnelde mate het karakter van massaproductie. De productie werd gemechaniseerd en de bedrijfsvoering gerationaliseerd. De fabrieksmatige produktie werd gecentraliseerd in grotere eenheden en er werden volop nieuwe technieken en methoden toegepast. Een niet te onderschatten gevolg was ook, hoe abstrakt het ook klinkt, dat door de eerste wereldoorlog de verarmde europese staten niet langer de financiers van het wereldhandelsverkeer konden zijn, zoals dat tot dan aan toe het geval was geweest. Die rol werd overgenomen door de Verenigde Staten, die rijk en sterk uit de oorlog waren gekomen. Het was de eerste stap op weg naar de economiese wereldhegemonie.

De perioden tussen de twee wereldoorlogen is één grote crisis. De oorlog, de ontwrichting van de nationale economiën en de wereldhandel, de daling van de materiële produktie en de inkrimping van de kapitalistische wereldmarkt door de overwinning van de russiese revolutie dreven de imperialistische staten weer op de konflikt-koers. Vrijwel alle landen zochten de oplossing in werkverschaffing en oorlogsproduktie en verscherpte uitbuiting van de gekolonialiseerde gebieden. Deze tendenzen, samen met de potentiële conflicten over de in Versailles getrokken landsgrenzen, de sluimerende revolutiedreiging en het opkomend fascisme maakte van Europa al snel weer een kruitvat. De Verenigde Staten, bang voor de russiese revolutie en de revolutionaire pogingen in Duitsland

zelf, financierden de wederopbouw van Duitsland en vanuit het bedrijfsleven werd de nazibeweging gefinancierd. Dat leek de beste waarborg voor het voortbestaan van Duitsland als kapitalisties bolwerk. En de Duitse HEERsende klasse was vast van plan om nog eens terug te komen op de in hun ogen onrechtvaardige behandeling van Duitsland bij de 'vrede' van Versailles. Wederom werd de wereld beheersd door het streven van de belangrijkste imperialistische staten naar internationale hegemonie, en wederom was de militaire optie het enig overblijvende middel om deze politiek-economiese doelen te bereiken.

Uit de tweede wereldoorlog, die voor een belangrijk deel een Duits-russiese oorlog was met 21 miljoen slachtoffers aan Sovjet-zijde kwam de Sovjet-Unie, naast de Verenigde Staten, als politieke en militaire overwinnaar te voorschijn. De 'koude oorlog' die naadloos de tweede wereldoorlog opvolgde, was behalve het resultaat van de veranderende machtsverhoudingen na de tweede wereldoorlog, ook een voortzetting van de isolatiepolitiek t.o.v. de Sovjet-Unie sinds de revolutie.

De VS waren beide oorlogen zonder al te veel (in ieder geval de minste) kleerscheuren doorgekomen. Beide keren, in 1917 en 1941, moesten de Britten en de Fransen een beroep doen op de VS om niet ten onder te gaan in de oorlog tegen die andere imperialistische mogendheid, Duitsland. De "oude wereld" werd door de "nieuwe wereld" overvleugeld. Na de tweede wereldoorlog was de suprematie van de VS vrijwel definitief. Japan

en Duitsland waren verslagen, Frankrijk en Engeland behoorden weliswaar tot de overwinners maar waren politiek, economies en militair danig verzwakt. De andere overwinnaar, de Sovjet-Unie, had de grootste last moeten dragen en de zwaarste offers moeten brengen. Buiten Europa waren de VS, nu Japan van het toneel verdwenen was, als enige machtsfaktor overgebleven.

De VS stonden nu voor de taak het kapitalistische systeem wereldwijd te beveiligen met name t.o.v. de Sovjet-Unie die als enige konkurrent was overgebleven. De vrees voor sociale omwentelingen in Europa als reactie op de na-oorlogse ontredering was groot.. De kommunistische partijen hadden door hun konsekwente verzet tegen het fascisme in europa veel waardering geogst en de overwinning van de Sovjet-unie waarmee ze haar invloedssfeer had uitgebreid naar 'oosteuropa' maakte de zaak alleen maar erger. Het kommunisme moest ingedamd worden en er moest (kapitalistische) orde op zaken gesteld worden. Maatregelen werden nog voor het einde van de tweede wereldoorlog genomen. De wedloop tussen geallieerden en en Sovjettroepen om gunstige militaire uitgangsposities in Europa te verkrijgen, resulteerde in de deling van Duitsland en Berlijn. Stemmen gingen op om de oorlog samen met Duitsland tegen de Sovjet-Unie te keren (o.a. Churchill). Deze kregen echter niet de overhand.

In 1944 werden in Bretton Woods zowel de Wereldbank als het IMF op initiatief van de VS opgericht. Deze organisaties moesten de economiese voorwaarden van de georganiseerde kapitalistische en patriarchale uitbuiting kreëren. Aan de ene kant werd het zgn. socialistiese kamp op deze manier ekonomies in het defensief gedrukt omdat het ze onmogelijk werd gemaakt de wereldmarkt te preneren. Aan de andere kant werden leningen en kredieten aan zogenaamd behoeftige landen afhankelijk gesteld van staatsmaatregelen ten gunste van het kapitalisme. O.a. moesten de lonen omlaag, moesten staatsbedrijven geprivatiseerd worden in ruil voor buitenlandse deviezen. Vele 'derde wereld landen' zijn hierdoor bankroet geworden, de bevolking leeft in permanente armoede of balanceert op de rand van de dood.

Om de explosieve politieke situatie in het na-oorlogse Europa te normaliseren werd door de VS de Marshall-hulp in het leven geroepen. Dit hield in dat er ten bate van de kapitalistische ontwikkeling enorme hoeveelheden kapitaal in de ontredderde en geruineerde west-europese ekonomieën worden gepompt. Zo ontving West-europa

tussen 1945 en 1951 \$ 4 miljard per jaar (de huidige waarde zou zo'n \$ 20 miljard zijn). De hulp bestond in feite uit een enorme kapitaalsophoping en overproduktie die de VS aan de oorlog hadden overgehouden. Door deze in West-europa te dumpen werden handelskanalen en-structuren gekreëerd en werd de Europese markt 'veramerikaniseerd'. De Marshall-hulp was meer dan alleen een kapitalistische vriendendienst. Een zwak Europa dat buiten de VS- invloedssfeer zou komen te liggen en bovendien de greep op de koloniën dreigde te verliezen zou het hele kapitalistische systeem aan het wankelen brengen. en met name de VS-oorlogseconomie zou een depressie te verduren krijgen die de crisis van de jaren '30 zou doen verbleken.

Dit gevaar werd met de Marshall-hulp afgewend. Zoals gezegd werd de Europese markt op de lange duur veramerikaniseerd wat niet zo'n moeilijke opgave was gezien de grote afhankelijkheid van de europeanen wat betreft industrieproducten, voedsel, olie, transportmiddelen etc. De lont in het West-europese kruitvat werd met de Marshall-hulp gedoofd. In Frankrijk en Italië werden de kommunisten in ruil voor de Marshall-hulp uit de regering verwijderd en werd door de malaise te verlichten (bijvoorbeeld het akute voedseltekort) de voedingsbodem voor de sociale onrust weggenomen. "Dat zou een bijzonder nuttig psychologisch effect geven. We zouden er de kommunistiese vloedgolf mee kunnen keren". (Truman)

Buiten Europa was de invloed van de VS in de Europese koloniën tijdens de oorlog enorm toegenomen.

Door de oorlog waren de VS een goede klant van deze gebieden geworden en was de export naar de VS enorm gestegen. De Europese moederlanden waren door de na-oorlogse situatie erg van hun koloniën afhankelijk. In veel 'overzeese gebieden' wenste men zich echter niet meer aan het moederland te onderwerpen. Ook werkte de op gang gebrachte ekonomiese aktiviteit t.b.v. het krisislidende moederland anti-kolonialistiese opstanden in de hand. De verzwakte moederlanden waren nauwelijks in staat om de opstandige koloniën in de hand te houden. Ook op dit vlak konden de europeanen niet zonder Uncle Sam ook al had Uncle Sam daar zo zijn eigen ideeën over. Onder invloed van de Chinese revolutie in 1949, waar de harde lijn er toe geleid had dat weer een stuk aardbol aan het kapitalistische systeem ontrokken was, nam de VS een houding aan die in sommige gevallen veel weg had van anti-kolonialisme. Het ging erom de kapitalistische belangen

veilig te stellen, niet zozeer de aanspraken die het moederland op de opstandige koloniën maakte- Daar waar anti-kolonialistiese bewegingen niet anti-kapitalisties van aard waren, was de VS herhaaldelijk betrokken bij het verbreken van de koloniale banden, bijvoorbeeld die tussen nederland en Indonesië. In andere gevallen- socialistiese of kommunistiese bevrijdingsbewegingen-

werd het anti-kolonialisme bestreden, zoals in Vietnam waar de VS de oorlog volledig van de verslagen Fransen overnam.

Stuivertje wisselen, want ook in de gebieden die op vreedzame wijze formeel onafhankelijk waren geworden nam de VS de rol van de Europeanen over door middel van handelsovereenkomsten, investeringen, verdragen, militaire allianties en bases. Samenvattend: na en als reactie op de tweede wereldoorlog doen zich binnen het kapitalistische systeem verschillende veranderingen voor. De VS komen er als superieure mogendheid uit te voorschijn en onder haar aanvoering krijgt het systeem een

nieuw jasje aangemeten. De andere landen binnen het kapitalistische systeem zijn op politiek, economies en militair gebied voor een groot deel van de VS afhankelijk. De VS neemt in de hele wereld de rol van de voormalige Europese grootmachten over en legt de basis voor een nieuwe, moderne vorm van koloniale politiek. De grote konkurrent is de Sovjet-Unie ten opzichte waarvan een indammingspolitiek wordt gevoerd. De 'koude oorlog'

Deze indammingspolitiek werd vertaald in het plan van de Amerikaanse National Security Council, NSC-68, ook wel de Truman-doctrine genoemd. Dit plan omvatte:

- de politieke en economiese eenwording van de westerse wereld;
- Verhoging van de bewapeningsuitgaven om een kwalitatief overwicht op de socialistiese landen te verkrijgen;
- Verwerven van de ondersteuning van de bevolking van alle westerse landen voor de politiek van de VS;
- Een programma van openlijke psychologische oorlogsvoering met als doel een massale breuk in de trouw aan de Sovjet-Unie aan te moedigen.

Dit mondde onder andere uit in een door het Pentagon gedirigeerde 'kommunistenjacht'. De anti-kommunistiese propaganda moest onder andere de oorlogseconomiese politiek van de VS rechtvaardigen. Deze politiek werd in toenemende mate bepaald door de intieme relatie tussen leger en grootkapitaal, die tijdens de tweede wereldoorlog geboren was: het militair-industriël kompleks (MIK).

Generaals werden adviseurs van het bedrijfsleven en omgekeerd. Het was namelijk de tweede wereldoorlog geweest die aan de crisis van de jaren '30 een eind hadden gemaakt. De Amerikaanse economiese welvaart berustte op bewapeningsuitgaven en de VS bevonden zich vanaf dat moment in een soort permanente oorlogseconomie. (Die bijvoorbeeld de Marshaal-hulp mogelijk maakte).

De wapenindustrie droeg bij tot sociale stabiliteit omdat het zijn eigen vraag en aanbod kreëerde welke economiese aktiviteit garandeert en dus werkgelegenheid schiept. Anderzijds werd door de gegarandeerde bewapening een deel van het al genoemde NSC-68 plan ingevuld: een kwalitatief overwicht op de het 'Sovjet-blok'.

In dat kader werd op 4-4'49 ook de Noord Atlantiese Verdragsorganisatie, de NAVO, opgericht. De NAVO maakt deel uit van een wereldwijd militair netwerk. Ze is via de VS verbonden met het ANZUS-pakt (Australië, Nieuw-Zeeland,

Pacific, VS- opgericht op 1-9'51) en de OAS (Organisatie van Amerikaanse Staten waarvan de politiek-militaire samenwerking is vastgelegd in het Pakt van Rio- opgericht in 30-8'47). Over de hele wereld beschikt de VS dan nog over militaire steunpunten, met name in Afrika en het Midden-Oosten. Er bestaat een ring rond de Sovjet-Unie van 3400 (!) militaire bases. De Sovjet-Unie wordt al jaren in de tang genomen. Niet alleen vanwege de agressieve militaire aanwezigheid om haar heen maar ook door de invoering van first-strike- en hoogwaardige precisiewapens. De gigantiese militarisering heeft tot gevolg dat de ontwikkeling van het Oostblok wordt verhinderd, waardoor ze economies ondermijnd raakt en meer en meer in de klauwen van het kapitalistische systeem wordt gedreven.

Waar het om gaat is dat de Sovjet-unie een lastig obstakel is in verband met het streven van het westen naar wereldwijde hegemonie. De speelruimte van de imperialistische staten in de drie kontinenten wordt hierdoor aanmerkelijk beperkt, die van de anti-imperialistische krachten vergroot. De NAVO is dan ook zeker een belangrijk militair element in de beveiliging van de imperialistische belangen. De oorlog in Vietnam is zonder de NAVO bijna niet voor te stellen. Zonder de NAVO was de positie van de Fransen in Algerije veel eerder onhoudbaar gebleken. Zo heeft de NAVO ook een belangrijke rol gespeeld bij de staatsgrepen in Griekenland en Turkije, en verliep het bombardement op Libië

in 1986 ook via NAVO-structuren. Tel hierbij op de interventies van voornamelijk de VS in de zogenaamde derde wereld: Griekenland 1947, Puerto Rico 1950, Guatemala 1954, Egypte 1956, Libanon 1958, Kongo 1960, Cuba 1961, Dominicaanse Republiek 1965, Cambodja 1970-75, Angola 1975/76, Katanga, Kongo 1978, Grenada 1984..... Tel daarbij ook nog eens de diverse CIA-staatsgrepen en bemoeienissen bij: Iran 1953, Turkije 1960, Zuid-Vietnam 1963, Brazilië, 1964, Griekenland 1964, Chili 1973, Turkije 1980. Hier komt dan nog bij de steun aan Israël in 1967 (6-daagse oorlog), 1973 (Yom Kippoer-oorlog) en in 1982 (Ondersteuning van de Israëlische agressie tegen Libanon). Een ander belangrijk aspekt van de NAVO is de binnenlandse taak, dat wil zeggen de inzet tegen de eigen bevolking hier in het westen. Bekend hierbij zijn de Wintex/Cimex-oefeningen, waarbij de inzet tegen de eigen bevolking wordt geoefend, wat er feitelijk op neer komt dat de burgeroorlog geoefend wordt. Er

wordt geoefend op situaties waarin er sprake is van massale sabotage, demonstraties, stakingen, desertie, plunderingen, agitatie, opstand etc. Situaties die zich behalve in 'oorlogstijd' juist ook in 'vredestijd' voordoen. Via de NAVO wordt ook informatie tussen inlichtingendiensten over politiek aktivisme uitgewisseld. Het gaat dan niet alleen om 'terrorisme' maar ook om vrouwenemonstraties, scholierenstakingen etc.

De NAVO is geen slapende reus, geen noodzakelijk kwaad. Al sinds haar oprichting is het een agressief en repressief instrument van het imperialisme. Gericht op de neutralisering en uiteindelijke vernietiging van het Sovjetsysteem, gericht op het veiligstellen van de imperialistische belangen in de derde wereld alsook tegen het verzet hier in het westen.

De Sovjet-Unie, als concurrerende supermacht, is altijd een doorn in het oog van het westerse imperialisme geweest. Beide reuzen zijn tot de tanden bewapend en beschikken over een vernietigingspotentieel dat ieders voorstellingsvermogen te boven gaat. Van een patstelling is echter geen sprake. De indammingspolitiek en de militaire omsingeling die steeds weer geperfektioneerd wordt werpen zeker vruchten af. Een van die vruchten is de zogenaamde perestroika. Met Gorbatsjov lijkt er een nieuwe wijze uit het oosten te zijn opgestaan. Het is echter geen wijsheid die voortkomt uit het streven naar vrede en verzoening. Het zijn manouvres van een systeem onder geweldige druk dat opbokst tegen een hoge schuldenlast en tegen een militaire wedloop die niet meer bij te benen is. Een beer in het nauw maakt dan inderdaad de vreemdste sprongen. Het vijandsbeeld is aan barrels, de koude oorlog is voorbij, leve de dooi..... Een dooi in die zin dat de zogenaamde concurrentie verhouding danig veranderd is ten voordele van het westen. Eindelijk is de balans de gewenste richting op geslagen. Het westen krijgt greep op het socialistische kamp. Het Rode leger trekt zich terug uit Afghanistan en levert dat land uit aan islamitische fanatici; Druk wordt uitgeoefend op Vietnam om zich uit Cambodja terug te trekken, de Cubanen verlaten Angola, joint-ventures worden aangegaan met westerse bedrijven en er wordt zelfs opgeroepen tot een Marshall-hulp voor Oost-europa (o.a. door de Italiaanse industrieel De Benedetti).

En zo lijkt het laatste stukje aardbol aan het kapitalistische systeem onderworpen te worden. De wapenwedloop heeft de Sovjetunie altijd van haar bronnen voor onafhankelijkheid afgehouden, ze heeft zich nooit kunnen concentreren op de technologies moeilijke ontginning in met name Siberië. En juist het nastreven van technologische kennis uit het Westen heeft de Sovjet-unie en de meeste landen die binnen haar invloedssfeer liggen gebracht in de netelige positie waarin ze nu verkeren. Om die technologische kennis te verkrijgen was geld nodig en aangezien het Oostblok-geld geen internationaal erkend geld is was toetreding tot het internationale kredietstelsel noodzakelijk. Vanzelfsprekend was deze toetreding en toenadering gekoppeld aan voorwaarden waarvan de groeiende economische samenwerking tussen Oost en West een uiting is. De samenwerking met het Westen heeft de politiek van de COMECON (een soort EEG van het Oostblok) uiteindelijk ondergraven. De COMECON die oorspronkelijk was opgericht om zich tegen de wereldmarkt af te schermen heeft zelfs samen met de EEG een verklaring van wederzijdse erkenning ondertekend. Het komt er op neer dat het Oostblok haar productie aanpast aan de Europese markt, onder andere dat een productie wijze naar behoefte meer op de export gericht wordt. Grondstoffen en materieel worden aan het kapitaalkrachtige Westen verkocht, arbeidskracht wordt aan het Westen verhuurd en de meeste Oostbloklanden zien zich gekonfronteerd met een enorme schuld. De leningen die de technologie-invoer ten behoeve van industriële modernisering moesten bekostigen zouden namelijk afgelost moeten worden met behulp van kapitaal verkregen uit een groeiende export- export die weer het resultaat zou moeten zijn van de beoogde modernisering. Zo is het echter niet gegaan. De exportprodukten bleken op de wereldmarkt absoluut niet te kunnen concurreren. De schuld kon niet afgebouwd worden en de economieën van de betreffende socialistische staten (met name Polen, Hongarije en Roemenië) verslechterden. Er moest dus opnieuw bij het IMF worden aangeklopt de betrekkingen worden als het ware steeds 'inniger'. Het komt er op neer dat westerse banken en het IMF een steeds grotere stem krijgen in het economische maar ook het politieke beleid van deze landen. Een resultaat hiervan is bijvoorbeeld de legalisering van de oppositie in Polen (met een schuld van 38 miljard dollar), een eis gekoppeld aan het verlenen van kredieten.

De 'fout in de geschiedenis', namelijk het bestaan van een met het imperialisme concurrerende macht, lijkt korrigeerbaar te zijn. Dit is echter niet de enige hindernis. Een andere is de aard van het imperialisme zelf. De imperialistische staten vormen namelijk geen politiek eensgezind blok. De suprematie van de VS is niet meer onbetwist. Deze werd lange tijd uit nood geaccepteerd, anderzijds kwam het ook van pas. Doordat de west-europese landen en Japan zich militair aan de VS ondergeschikt maakten (De VS steken onevenredig veel geld in de NAVO dan haar bondgenoten en de Europeanen worden 'beschermd' onder de nucleaire paraplu van de VS) konden ze zich volledig concentreren op hun eigen economische ontwikkeling. Het aantal Europese en Japanse multinationals nam toe en deze landen ontwikkelden zich tot een concurrent van de VS. De export van Europa en Japan nam toe terwijl die van de VS terugliep met uitzondering van de export van delen van het productie apparaat naar het buitenland. De verplaatsing van gedeeltes van de productie naar het buitenland was noodzakelijk omdat daar veel goedkoper geproduceerd kon worden. Met deze export verdwenen echter ook banen uit de VS en daalden de inkomens. De miljarden die de VS uitgaven als gevolg van de oorlog in Vietnam en de binnenlandse onrust die dat teweeg bracht verscherpte de recessie alleen maar.

Ironies in dit verband is dat zonder de NAVO Europa zich waarschijnlijk nooit tot een concurrent van de VS had kunnen ontwikkelen. Met de oprichting van de NAVO konden west-europese tegenstellingen naar de achtergrond worden geschoven, tegenstellingen die voornamelijk van militaire aard waren. De Fransen hadden grote moeite met de Duitse herbewapening, de Duitsers wilden zich met hun bewapening tegen Rusland zich in de ogen van het Westen aanvaardbaar maken, en de Britten die zichzelf nog steeds als grootmacht beschouwden wilden deze status niet offeren door 'onder te gaan' in een supra-nationale Europese defensie-organisatie. De Britse opstelling was weer beledigend in de ogen van de Fransen die gelijkberechting met de Britten claimden, de VS oefende weer grote druk uit om de Duitsers juist wel militair te integreren etc. Met de oprichting van de NAVO werden deze tegenstellingen terzijde gelegd.

Militair hebben de imperialistische staten zich dan aan elkaar gesloten, economies staan ze elkaar echter flink naar het leven. Wapens in deze concurrentieslag zijn bijvoorbeeld:

- De Europese eenwording; de Europese kapitalisten hopen met het wegvallen van de binnen-grenzen, het versoepelen van de arbeidswetgeving en de harmonisatie van normen een enorme toename in de winst te bewerkstelligen.

- Het Amerikaanse SDI/Star Wars is behalve een militair tegen de Sovjet-Unie gericht initiatief ook een economisch wapen tegen de concurrenten Europa en Japan. De miljarden die in het onderzoek worden gestoken zouden de VS op het gebied van de high-tech, de nieuwe technologieën een enorme voorsprong moeten geven. Eureka, het Europese high-tech onderzoeksproject, moet hieraan het hoofd bieden.

De concurrentieslag en de toenemende economische druk op de VS heeft ook militaire gevolgen. In de VS gaan steeds meer stemmen op om de militaire inspanning ten behoeve van Europa en Japan op een lager pitje te zetten. De Europeanen zouden hun eigen defensie moeten betalen en er wordt overwogen de Amerikaanse troepenmacht in Europa te verminderen. Duidelijk is dat de NAVO aan herstructurering toe is. Onduidelijk is hoe dat precies gaat uitpakken. Verschillende gebeurtenissen, voorstellen en initiatieven wijzen wel in een bepaalde richting. Een Europese NAVO-pijler lijkt het meest voor de hand te liggen, sowieso omdat van de Europeanen een veel grotere bijdrage en dus meer invloed, aan de 'gemeenschappelijke veiligheid' wordt geeist. Zo zijn er voorstellen gedaan voor een Frans-Duitse brigade, een Europese luchtlandingsdivisie, en er wordt geprobeerd te komen tot een Europese wapenindustrie. Erg in het oog springend is dat de West-Europese unie (WEU) nieuw leven ingeblazen wordt, en dat vooral op initiatief van Nederland. De WEU is voortgekomen uit het 'verdrag van Brussel' dat in 1948 werd gesloten tussen de Benelux, Engeland, en Frankrijk. Het is een soort Europese NAVO waarbij zich later ook nog Duitsland en Italië aansloten. Sinds 1954, het jaar van oprichting, leidde de organisatie een sluimerend bestaan. Onder Nederlandse voorzitterschap (1-7'87) werd besloten tot het nieuw leven inblazen van de WEU als forum van discussie over Europese defensieproblemen. Eén van de belangrijkste resultaten tot nu toe is het gezamenlijk optreden van de WEU in de Perzische golf (die mijnenvegers), dat wil zeggen een gecoördineerde militaire aanwezigheid van Europese landen buiten het Noord-atlantische gebied. Alles wijst erop dat Europa '92 ook een verdergaande militaire machtsvorming teweeg zal brengen. Europa

een militaire macht met eigen kernwapens (Engeland, Frankrijk en eventueel Duitsland als in 1995 het non-proliferatieverdrag afloopt en in datzelfde jaar ook Wackersdorf (plutonium) in bedrijf gesteld kan worden) en met een eigen interventiemacht.....

Belangrijk is het besef dat het imperialisme zichzelf niet om zeep zal helpen. De interne tegenstellingen zullen nooit definitief het systeem ont-

wrichten. We zullen ze echt een handje moeten helpen. De ene tegenstelling wordt door de ander vervangen en ze ontstaan juist onder druk van anti-imperialistische krachten of worden daardoor aangescherpt. Wij moeten ervoor zorgen dat ze niet met rust worden gelaten zodat de tegenstellingen uiteindelijk onoverbrugbaar worden.

DE IMPERIALISTEN GEEN RUIJTE LATEN OM HUN HEERSCHAPPIJ TE HERSTRUKTUREREN !

Navo-oefening loopt uit op echte ruzie

BRUSSEL, 23 maart — Een papieren legeroefening van de NAVO is volledig uit de hand gelopen op het moment dat het scenario vroeg om een nucleaire aanval op Sovjet-troepen, die West-Duitsland en Turkije waren binnengetrokken. Dat hebben diplomaten in het Brusselse NAVO-hoofdkwartier laten weten.

Eens in de twee jaar houdt de NAVO een 'oorlogsspel' dat doorgaans wordt afgesloten met een papieren nucleaire aanval op militaire doelwitten van het Warschaupact, waarna de Sovjets zich volgens het scenario uit het Westen dienen terug te trekken. Maar dat ge-

beurde dit keer niet. Moskou gooide zelfs chemische wapens in de strijd. De reactie hierop van het Westen lokte een echte ruzie uit. John Galvin, de opperbevelhebber van NAVO-troepen in West-Europa, wilde ter vermindering van een totale nucleaire oorlog slechts enkele kernbommen gooien op Oost-Europa, waarvan veel op de DDR. Hiertegen volgde een fel maar vergeefs protest van de Westduitse ministers van defensie en buitenlandse zaken. De situatie werd er vervolgens niet beter op toen — het scenario was weerbarstig — de Sovjets bleven vechten en Galvin besloot het tij te keren door op beperkte schaal — op de Sovjet troepen in West-Duitsland en Turkije — de omstreden Lance raketten af te schieten. Na nieuwe Westduitse en Turkse kritiek werd de oefening gestaakt. (Reuter)

BREDA

5 april: proces tegen Ad en Roland (die van die ontmantelde Hawks).
11.00 uur verzamelen station Breda

UTRECHT

1 april, 21.00 uur:
Shell-blokkade benefiet.
Ekko, bemuurde Weerd 3.
(zie ook vorige Zwarte)

15 april: generale repetitie van de ontruiming van Mallesingel 32
(zie ook elders deze Zwarte)

GRONINGEN

1 april: Shell-blokkade benefiet
11.00 uur spreeksters en muziek
17.30 eten
Dit alles speelt zich af in
Salmonella, Oude Boteringstraat 22
'S avonds zijn er bands in WNC,
Poststraat 11
Toegang hier is 7.50

GENT

Demonstratie tegen de installatie van leden van het fascistiese Vlaams Blok in de gemeenteraad.
De datum is nog niet bekend, maar zal vermoedelijk ongeveer half april zijn.
Er wordt in ieder geval verzameld op het St. Pietersplein om 18.30.

DELFT

Maandag 3 april 21.00 uur:
Info-avond over de hongerstaking van de gevangenen uit de RAF en het verzet in de BRD.
Kraakkafé, Huyterstraat 2

Studium Generale

dinsdag 4 april 20.30
Europa 1992: Good, bad or ugly?
Met iemand van de Regenboogfractie.
Waagtheater, Markt 11

19 april, 14.00uur:
Opening tentoonstelling/forum-diskussie 'Ruim een jaar Intifada'
Aula, Mekeelweg 1

DEN HAAG

3 april:
Aktievergadering tegen cityvorming.
Info en discussie over verzet
- tegen de stadhuisplannen
- tegen verkeersomleidingen door het Oude Centrum
- tegen kantorenbouw in het Spuigebied
- tegen cityvorming in Den Haag
20.00 uur in het Looyerspandje,
Looyerstraat 18, Den Haag

LEUWARDEN

4 april:
blokkade door anti-militaristen van de vliegbasis Leeuwarden uit protest tegen 40 jaar NAVO en uit solidariteit met de Indianen in Canada die terecht staan in verband met het betreden van een F-16 basis

AMSTERDAM

8 april: benefietfeest gezondheidscentrum voor MapuchIndianenvrouwen in Santiago, Chili.
Vanaf 18.00 uur eten; vanaf 21.00 uur een programma met diverse bands waaronder Queso Costeño.
Zaal 100, Wittenstraat 100

15 april: demonstratie ter ondersteuning van de hongerstaking van de gevangenen uit de RAF en het verzet in de BRD. Tijd, plaats etc. worden nog bekend gemaakt.
KOMT ALLEN !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

20 april in het van Ostade theater, Van Ostadestr. 233a, Amsterdam. Info en discussie avond met als thema 'ZWARTE VROUW ZIJN ONDER APARTHEID' 20.00 uur (precies); begint het met een korte video-band over:
+De leef- en werksituatie in een 'thuisland'.
+Het verhaal van een ex-politieke gevangene.
+De leef- en werksituatie van een fabriekarbeidster.
Dan zal Rosalinde, een Namibiese vrouw, vertellen hoe zwarte vrouwen in Namibië leven en wat de perspectieven zijn nu Namibië onafhankelijk gaat worden. Vervolgens vertelt Mavivi, een Zuid-Afrikaanse vrouw, over het leven van zwarte vrouwen in Zuid-Afrika.
Na de pauze discussie en zullen vrouwen van de AABN vertellen over een grote conferentie voor Zuid-Afrikaanse vrouwen die zij komend najaar hier in Nederland zullen houden.
Verder zal er een boekenstand van Xantippe zijn, een fototentoonstelling en wie weet wat nog meer.... De avond is voor iedereen toegankelijk, we heffen geen entree maar gaan wel een keer met de pet rond. Zie ook elders deze Zwarte.

Agenda